Kaçık İle Küçük

"Masum Bir C`inayet Meselesi"

Alparslan Erol

tilki
kitap
yayınevi

KAÇIK İLE KÜÇÜK
Alparslan Erol

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024
ISBN: 978-625-6130-28-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAÇIK İLE KÜÇÜK

Alparslan Erol

CENNET

“Ben Arslan Argun. Küçük bir şehrin büyük imparatorluğunun tek varisi. Zalimlerin ve zenginlerin dostu, gariban ve fakirlerin sömürücüsü bu şehrin kurtarıcısı... Aslında kahraman olduğumu benden başka kimse bilmiyor. En azından şimdilik… Sıradan üniversite mezunu bir işsizim onların gözünde. Bilselerdi zaten bana kesin Tanrının işkencesi diye lakap takarlardı. Ya da Tanrının cezası bilemedim şimdi. Bu isim konusunu pek düşünmedim açıkçası.

Babam bu imparatorluğu kurmaya doksanlı yılların başında küçük bir kahvehane ile başladı. O zamanlar ben üç ya da dört yaşındaydım. Elbette hiçbir şey hatırlamıyorum. Neyse, ofis olarak kullanmaya başladığı kahvehane onun için sadece görünürdeki köymüş. Aslında asıl amacı kara para aklamak olan babam, kara paranın su gibi akacağını da tahmin etmiş. Bu yüzden lokanta, oto yıkama gibi onlarca iş yeri kurmuş. Bu işletmeleri kendisi için değil de, işe ihtiyacı olan tanıdıkları adına onların üzerinden açıp işletiyormuş. Iğdır Nahçıvan kapısı açıldığında hemen bir kamyonet almış ve oradan mazot, benzin, sigara, alkol kaçakçılığına başlamış. Gerçi o zamanlar bunlar kısmen yasalmış. Para akmaya devam ederken ardından yeni kamyonlar ve iş yerleri gelmeye başlamış. Tabii ardından kumarhaneler ve yasa dışı bahis oynatılan mekânlar. İmparatorluk büyüyordu ve büyüdükçe babamın

çay satışları artıyordu. Evet, babam hala bir çaycıydı ve ölene kadar da çaycı olacaktı.

İmparatorluk büyüyor, şehir gelişiyordu. Kontrol etmek gün geçtikçe zorlaşmaya başlıyordu. Bu yüzden babam kendisi için birden çok vezir seçmişti. Vezirlerin kaleleri, kalelerin piyonları vardı. Koca şehir küçük bir kahvehaneye tabiydi. Şehrin sahibi olduğunu biliyor olsa da basit bir çaycı olmak babamın hoşuna gidiyordu. Gitmeseydi bu kadar uzun süre çaycılık yapmazdı. Amcam ise vezirlerden yalnızca biriydi. Baş vezir de diyebiliriz. Kendisi iş insanıydı ama adam değildi. Kırklı yaşlarda olmasına rağmen henüz adam olamamıştı. Bu şehirdeki belediye başkanı, milletvekili, vali ve diğerleri bir şeyler başarıp bir yere vardığını düşünüyor olsalar da, onlarda babamın kahvehanesine tabiydi. Herkes onları vezir olarak görse de, babam için herkes birer piyondur. Çünkü babam hangi mevkide kimi görmek ister, kimi işaret ederse o geçerdi. Halk tarafından sevilir, sözü dinlenir, ağzından çıkan her söz kanun sayılırdı. Basit bir çaycıya bu saygının, sevginin nedenini kimse bilmedi, sorgulanmadı ve yadırgamadı. Adalet terazisi hiç şaşmadı. Öyle bir sistem kurulmuştu ki, kusursuz işliyordu. Garibana, mazluma umuttu. Koca şehir onundu ama o eve bisikletle gider, kahvehanede peynir ekmek yerdi. Ruhumu fakirdi, vizyonsuz muydu bilemiyorum. Fakat bildiğim tek şey o böyle çok mutluydu. Şehrin insanları da halinden memnundu. Lise mezunu bir çaycının kurduğu sistemde sorgulamadan yaşayan herkes mutluydu. Bana hep aynı şeyi öğütlerdi; "Görünürdeki yöneten değil, görünürdeki yöneteni görünmeden yöneten olmalısın." derdi. O zamanlar pek bir şey anlamazdım söylediklerinden ama anladım ki babam gerçekten zeki bir adam-

mış. Bugünü 25 yıl önceden hesaplamış. Fakat amcam hesapları biraz olsun şaşırtmış."

"*Amcan varsa nasıl tek varis sen oluyorsun o zaman Kaçık*?"

"Evet, tek varis değildim. Amcam aslında görünürdeki yönetendi. Ben ise sıradan bir çaycının oğlu... Beni kimse tanımaz bilmezdi. Üniversiteden geldiğimde her şeyin son anlarıydı. Babam benim her zaman adam olmamı isterdi. Oku derdi, oku ama yanında adamlıkta öğren derdi. Benimse okumaya hiç niyetim yoktu. Dersleri her zaman dinler ve her daim çalışırdım. Bunu istediğim için değil babam istediği için yapardım. Fakat içimdeki hovardayı hiçbir zaman durduramazdım. Kadınlara ayrı bir düşkünlüğüm vardı ortaokul dönemlerinde. Ergenlik dönemleri işte… Hani bir kızı beğenirsin onun ilgisini çekmek için her türlü şebekliği yapıp bu yaptığının artistlik olduğunu düşünürsün ya, işte o yaşlar. Düşünüyorum da az şebeklik yapmamışım bende. Aslında işe de yarıyordu. Okulun en yakışıklısı olmasam da en çok konuşulan çocuğuydum. Saçlarımı taramadan bırak okula gitmeyi, bakkala gitmezdim. Kızlar bana bakar kıs kıs gülüşürdü. Ne günlerdi be… Tabii bu liseye geçtiğim zaman biraz olsun değişti. Hani o lise kıyafetini, takım elbiseyi üstüne geçirdin mi biraz olsun olgunlaşıp büyüyorsun ya, hani ilkokul ortaokul öğrencileri yanına gelince ağabey diyor ya, ağabey oluyorsun. İşte tamda o dönemlerde hayatın anlamını sorgulamaya başladım. Yaşamı, Tanrıyı ve otu boku ne varsa sorgulamaya başladım. Amcamın bana neden kötü davrandığını bile sorgulardım. Oysa gereksiz herifi yılda bir anca görürdüm. Meymenetsiz it! Neyse, sorgulama süresinde kitap okuma alışkanlığı edindim. Bu alışkanlık beni olduğum yerden alıp zirveye doğru taşımaya başladı. Büyük bir değişim vardı bende. Bazı şeyleri anlamaya başladığımı fark et-

tim. Tarihe merak saldım, orta çağa. Lise döneminde kızlara olan ilgim azalmış, yemek zevkim kaybolmuş ve yaşamdan biraz olsun kendimi soyutlamıştım. Sürekli kitap okuyup bir şeyler araştırmak ders çalışmamı engelledi. Notlarım o dönemlerde düşük gelmeye başladığında babam bana "Adam olmaya mı yaklaştın yoksa tamamen mi uzaklaştın" demişti. Ne dediğini anlamasam da derslere tekrar yoğunluk verdim. Fakat merakım dinmiyordu. Düşünmek sorgulamak bende alışkanlık haline gelmişti. Boş kaldığım, fırsat bulduğum her an bir şeyleri sorgular durumdaydım. En son insan psikolojisine meraklandım. O dönem sınavdan güzel bir puan aldım ve o yüzden üniversiteyi psikoloji bölümünü okudum. Okuduğun bölümden ne anladın dersen, inan bende bir şey anlamadım. Babamın kara para aklama sistemi ülkenin eğitim sisteminden daha gelişmiş bir durumda diyebilirim sadece. Bu sebepten ötürü üniversite yıllarım biraz hovardalık biraz araştırma ve okumakla geçti. O dönemlerde orta çağ araştırmalarım oldukça artmış ve merakımda büyümüştü. Ne tür işkence aletlerinin var olduğunu bilsen, ölene kadar ağlardın. Tabii üniversitenin en güzel günleri insan vücudunu incelemeye başladığımdaydı. Şunu söyleyebilirim ki güzel bakılmış bir kadın vücudu, yaratılmış en büyük şaheserdir. O ayrıntılı kıvrımlar, vücut hatları…"

"*Psikoloji okudum demedin mi sen? Vücut neden inceliyorsunuz ki*?"

"Öyle değil Küçük. Neyse canım boş ver sen şimdi bunu. İnsan psikolojisinde vücudun büyük bir önemi var ondan diyelim. Yani hayatımın en güzel ve en yoğun yıllarını o dönemde yaşadım diyebilirim. Yemek yapmayı öğrendiğimde, kendi yemeğimi pişirdiğimde tat alma duyularımın geliştiğini ve yemekten aldığım tadın aslında büyük bir ayrıcalık, zevk olduğunu fark ettim.

Yani yemek sadece doymak için gerçekleştirmemiz gereken bir eylem değil. Bir sanattır. Bu yüzden çok para harcadım. Kaliteli çelik, bıçak, gıda malzemeleri hangileridir iyi bilirim. Çok para harcadım ama babamın parasını çöpe attığımı düşünmüyorum. O yıllarda babamla pek konuşmazdık. Fakat onun beni takip ettiğini biliyordum. Ne kadar uzak olursa olsun elini üzerimden çekmezdi. Elinin bu kadar uzun olduğunu da bilmezdim.

Aslına bakarsan ben babamı hiç tanımamışım. Onu ölümünün ardından kutusundan çıkan mektuptan sonra tanımaya başladım. Üniversiteden geleli bir kaç ay olmuştu. Babam her zaman olduğu gibi bisikletiyle kahveye gider akşama kadar oyalanır, gelirdi. Bir gün kahveye giderken amcamın suratsız ve sinirli bir şekilde kahveden çıktığını gördüm. Gerçi yaratılışında suratsızdı pezevenk ama neyse… Babamla aralarında bir tatsızlık olduğunu amcamın hışımla kahveden çıkışından tahmin etmiştim. Babama ne oldu diye sorduğumda 'her zamanki Fikret' diye homurdanmıştı. Daha fazla üstelememiştim. Üzülüyordu kardeşiyle arası bozuk olduğunda, biliyordum. Babam üzülünce doğal olarak bende üzülüyor içimden amcama saydırıyordum. Amcam çok zengin ne istiyor babamdan diye düşünüp duruyordum. Para desen değil, arsa desen değil. Garibanın bir kahvehanesi bir evi bir de bisikleti var ne isteyebilir ki. Her şeye sahip olan birisi, ne ister ki hiçbir şeyi olmayan bir adamdan. Kardeşidir, zamanla düzelir dedim. Bir süre amcam kahvehaneye gelmedi. Bende gitmedim. Babamın morali de düzelmedi zaten. Durum bundan ibaret değilmiş meğersem. Aradan birkaç hafta geçti. Evde oturup kitap okuyordum. Annem namaz kılıyordu. Annemin telefonu çaldı. Kalkıp telefonu elime aldım, arayan amcamdı. Açınca cevap vermedim. Sadece "Yenge seninki nalları dikti, hazırlıklı

olun." deyip telefonu kapattı. Bir süre duraksadım. Bu kendini bilmez ne demek istiyor diye düşündüm. Geçip tekrar oturdum ama sonradan jeton düştü. Aceleyle üzerimi giyinip kahvehaneye doğru koştum. Öyle lafta bir koşuş değil. Maraton koşucularına taş çıkaran bir koşuştu. Sadece koşuyordum. Bırak aklıma kötü şeyler getirmeyi, düşünmüyordum bile. Nefes alıp veriyor muydum inan hatırlamıyorum. Öyle sadece koşuyordum. Ayakkabı giymediğimi bile fark etmemiştim. Kahveye yaklaştığımda gözlerime inanamadım. Kalabalıktı. Çok kalabalık. Bütün şehir küçücük kahveye sığmaya çalışıyor gibiydi. Takım elbiseli adamlar, üstü başı yağ olanlar, samana ota boka batıp gelenler. Kim elinde ne işi varsa bırakıp benim gibi nefes almadan koşarak gelmiş gibiydi. İçeriye girmek imkânsızdı. Kalabalığı yararak içeriye doğru giden vali ve korumalarının ardına takılıp içeriye girdim. Başköşede oturan amcam ayağa kalkarak valiye sarıldı. Yüzünde yapmacık bir hüzün vardı. Hiçbir konuşmayı duymuyordum. Onca gürültünün içinde kulaklarım duymuyordu sanki. Göz ucuyla etrafa bakınarak babamı aradım bulamadım. Aniden omzuma uzanan el korkuttu beni. Arkama dönüp baktım, ocakçı Selim "Kokma eve götürdüler" dedi. Hiçbir şey demeden, dinlemeden hemen dışarıya çıkmaya çalıştım o kalabalıktan. Herkes meraklı ve ağlamaklı gözlerle içeriye bakmaya çalışırken çıkmak bayağı zor oldu. Babamın bisikletine takıldı gözüm. Bisiklete atlayıp eve doğru sürdüm. Yüzüme çarpan rüzgâr dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Eve yaklaştığımda kapının önünde duran ayakkabıların çokluğundan ve içerden yükselen garip çığlıklardan anladım. Evet, geç anladım belki ama istemesem de anladım. Babamın öldüğünü. Başlarda hastadır, hastalanmıştır diye düşünüp korkarken, aklıma bile getiremediğim bir şeyle karşı karşıya kalmıştım.

Bisikleti usulca kenara bırakıp korkar adımlarla içeriye girdiğimde annem koşar adımlarla yanıma gelip boynuma sarıldı. Bu beni daha çok korkutmuştu. Salonun ortasında üzerine beyaz çarşaf serilmiş, üzerinde bir bıçakla uzanan babamı gördüm. Başta inanamadım gözlerime. Gözlerimi silip tekrar baktım. Garibim, öyle masum nur yüzlü bir şekilde yatıyordu ki yerde, gözlerim tekrar doldu onu görünce. Annemin kollarından kurtulup yanına doğru yaklaştım, çöktüm. Ben evden çıkıp yanına gidene kadar, naşını eve getirmişlerdi. Bırak yetişmeyi, çok geç kalmıştım. Sağ elimin dışıyla yavaşça yanağına dokundum. O sıcakkanlı adamın teni buz gibiydi. Anneme baktım, onu öyle görünce öldüm. Babama baktım, o gün bir kez daha büyüdüm.

Aradan aylar geçmişti. Selim kahvehaneyi işletiyor, masrafları çıktıktan sonra kalanı anneme getirip teslim ediyordu. Ben evden dışarıya çıkmıyor sadece kitap okuyup bahçede oyalanacak bir şeyler buluyordum. Bir kümes yapmaya başlamıştım. Eğer bitirmiş olsaydım, birkaç tavuk alıp onları besleyecek ve hatta yumurtalarını toplayıp civciv çıkarmaları için makineye dolduracaktım. Makinem yoktu ama alacaktım. Belki ticaret yapardım. Psikoloji bölümü mezunu olabilirim ama o dönemde bütün üniversite mezunlarının durumu aynıydı. Ya garson, ya kurye ya da sermayesiz iş kurma peşinde. En acıklı olanı ise hepsinin işe girebilmek için bir tanıdık torpil arayışı içinde olması. Eskiden torpille işe girdiğini saklayan insanlar şimdilerde göğsünü gere gere araya adam koydum. Falanca tanıdık sağ olsun demeye başladı. Gerçi ülkeyi bu duruma getiren hükümet durumdan memnundu. Saray çeşmesi fakire değil, lağıma akardı. Fakirin çocuğu imam hatipte aza kanaat etmeyi öğrenirken, zenginin çocuğu yurt dışında özel okullarda halkın parasıyla okuyup medeniyet öğreniyordu. Fakir

geçinmek için garsonluk yaparken, saraydaki yüzlerce garson çalışmadan krallar gibi yaşıyordu. Bende tavuk yumurtası satarak, tavukları çoğaltarak fabrikatör olma çabasındaydım belki de.

Babamın neden öldüğünü henüz bilmiyorduk. Annem eceliyle dese de, ben inanmıyordum. Çünkü babam oldukça sağlıklıydı. Benden daha genç olduğunu bile iddia edebilirim. Bir cevap bulmak için çaba sarf eden bir ben olduğumu düşünüyordum. Oysa bende sadece düşünüyordum. O gamsız pezevenk yüzünden olduğunu düşündükçe gözlerim yuvasından fırlayacak gibi oluyordu. O günden sonra hiç uğramamış, aramamıştı bizi. Ne olursa olsun, kim olursan ol insan abisinin ailesine bir hal hatır sormaz mı? Babamın ölümü yüzünden sürekli onu suçladım. Onun yüzünden kalbi dayanmadı adamcağızın diye söylendim durdum kendi kendime. Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapabilirdim ki? Orta derecede kung-fu biliyorum. Ya da bildiğimi sanıyorum, bilmiyorum. Televizyondan izlediğim kadar işte. Çok iyi bıçak kullanıyorum ama ne yapacağım ki amcamı mı bıçaklayacağım? Hiç fena da olmazdı aslında. Psikoloji mezunuyum, psikolojik şiddet mi uygulayacağım amcama? Bilmiyordum. Ne hali varsa görsün, karşıma çıkarsa yapacağımı bilirim ben dedim. Anneme de bir şey söylemezdim üzülmesin diye. Öyle kendi kendimi yer bitirirdim. Annemde beni iyi tanıdığı için hiç üstelemezdi. Bir gün tedirgin bir şekilde yanıma geldi, bir zarf uzattı. Bu ne der gibi yüzüne baktım. "Babanın çekmecesinden buldum, sana yazmış sanırım." dedi. Şaşkındım, dilim damağım kurudu. Babam ölmemiş miydi? Buda ne şimdi. Hemen elinden alıp inceledim. Arkasında "Arslan'a" yazıyordu. Üzerindeki tarih ölümünden hemen bir hafta öncesiydi. Yani amcamla tartıştıktan kısa bir süre sonra. Anneme baktım, "Bunu ne zamandan beri saklıyorsun?"

dedim sert bir ifadeyle. Kadıncağız şaşırdı. "Ne saklaması oğlum, yeni buldum bende. Ortalığı toplarken çekmeceden buldum, üzerinde senin adın yazınca sana getirdim direk." dedi. Öfkeliydim. Ya biri bana bir oyun oynuyordu ya da babam yine bana hayatımı kolaylaştırmak için nasihatte bulunmuştur diye düşündüm. Miras olamazdı çünkü küçük bir kahvehane ve bir bisiklet için miras mektubu yazmazdı. Yani ben öyle düşünüyordum. Tarihlerde birbirine yakın olunca aklım iyice karışmaya başladı. Tesadüflere de inanmıyordum. Annem merakla bana bakıyordu. O da mektupta yazılanları benim kadar merak ediyordu anlaşılan. Yavaşça mektubu açarken anneme baktım. Heyecanlıydı, gözleri dolmuştu. Açıkçası bende çok heyecanlıydım. İtiraf etmek gerekirse korkuyordum da. Çünkü istemediğim durumlar çıkarsa karşıma ne yapacağımı hiç bilmiyordum. En kötü ne olabilirdi ki? Alt tarafı bir mektuptu işte."

"*Oğlum, Arslan… Bu mektubu okuyorsan eğer bil ki ben bu fani, kirli dünyayı terk edip ebedi dünyaya göçtüm. Bu son sözlerim sana vasiyetimdir. Her şeyden önce annene iyi bak. Benimde, seninde üzerinde çok emeği var. Annen önce Allah'a ardından sana emanettir. Biliyorum seninle bir baba gibi ilgilenmedim ama benimde babamdan gördüğüm baba profili buydu. Bende seninle arkadaş, sırdaş gibi olmak isterdim. Fakat olmadı, yapamadım. Olanla ölene çare yok. Ölüm demişken, olurda bu mektup tarihinden yakın bir zaman sonra ölürsem, bil ki bunun ardında başkaları var. Kimin bu garibanla işi olur diye düşünme. Aslında ben bildiğin gibi birisi değilim. Kötü biri olabilirim. Bilerek kimseye kötülük etmedim ama dolaylı yollardan bu şehre kötülüğün tohumunu ben atmış sayılırım. Bazı durumlardan kaçmaya çalışsam da amcan buna mani olma peşinde. Onun para hırsı her şeyi yerle bir etme-*

ye yeter de artar. Yıllardır kurmuş olduğum bu düzende en başta amcan olması münasebetiyle ilk şüpheli o olacaktır. Kardeşimi iyi tanırım. Bildiğin gibi, sana bırakabileceğim bir kahvehaneden başka bir şeyim yok. Geriye kalan her şeye ölümümden sonra amcan sahip çıkacaktır. Ya elindekiyle yetinmeyi bil ya da hakkın olanı çek al. Seni bu işlere dâhil etmediğim için üzgünüm. Seni dâhil etmiş olsaydım, beni çok iyi anlardın ve belki bu durumla daha kolay başa çıkardın. Yapabileceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum. Çünkü seni ben öyle yetiştirdim. Bu yüzden elindekiyle yetinmeyi seçeceğini düşünüyorum. Fakat benimde elimden pek fazla bir iş gelmiyordu. Buna rağmen koca bir şehrin hükmü benim iki dudağımın arasında. Nasıl mı? Aklını kullanarak. Eğer aklını kullanırsan, her savaşı kazanabilirsin. Ben kaybettim oğlum. Kaybetmek zorundaydım. Kıyamadıklarım kıyacak bana biliyorum. Kaderime razı geliyorum. Kaderin kalemi kendi elindedir oğul. Al eline kalemi, kendi kaderini yaz. Baban kim diye sorarlarsa çaycı Faruk de. Baban kim diye merak edersen Selim'e git. Babamın selamı var de, o anlatacaktır sana her şeyi. Ayağına taş değmesin oğul. Olurda savaşa girersen bir gün, silahın aklın olsun. Sevim'e kızma, gücenme. Anan o senin. Onunda çoğu şeyden haberi yok. Allah yardımcın olsun."

"Mektubu okumayı bırakıp anneme baktım, ağlıyordu. Ağladığı belli olmasın diye yüzüme bakmıyordu. Mektup bitmesine rağmen okuyormuş gibi yapmaya devam ettim;"*Sevim'e söyleme ama bir kardeşin daha var. Gençtim oğlum, toydum yaptım bir hata. Ara ve kardeşini bul.*" Annem gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı ve ardından mektubu bir hışımla elimden aldı. Kâğıda göz attıktan sonra "Eşek sıpası" deyip kâğıdı bana usulca geri verdi. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. İçinde bulunduğum

durum benim için oldukça karışıktı. Babam, ölümünün sebebi olarak amcamı ima ediyor fakat işaret etmiyordu. Annemde en az benim kadar meraklıydı. "Ne işler çevirmiş yine!" diye söylenip mutfağa gitti. Gerçektende ne işler çevirdiğini neyin savaşından bahsettiğini, kıyamayıp kendisine kıyan kişilerin kim olduğunu, cevapsız sorulara yanıt bulmam gerektiğini ve birçok karışıklığı çözmem gerektiğini biliyordum. İyi de nasıl! Bir dedektif değildim. Savaşçı da değildim. Fakat iyi bir araştırmacı, meraklı sayılırdım. Annem mutfaktan geldiği zaman sakin bir sesle "Ne işler çevirdiğinden hiç mi haberin yok?" diye sordu. Yok dedim. Bir şey söylemeden içeri gitti tekrar. Amcamın sahip çıkacağı şeyler nelerdi. Öğrenmenin tek yolu vardı, Selim. Onunla görüşmek için evden çıkacakken annem beni durdurdu. Gitme dedi, gitmedim. Ne zaman gitmeye yeltensem annem mani oluyordu. O mektuptan birkaç gün sonra annem hastalanmaya başladı. Hastalığı fazla uzun sürmedi zaten. Dayanamadı. Onu da babamın yanına uğurladım. Annemin cenazesi babamınki kadar kalabalık olmadı. Eş dost, akraba vardı. Meymenetsiz amcam olacak herif gelmemişti. Cenaze işleri bittikten sonra evde bir başıma kalmıştım. Kitaplarım ve ben. Selim kahvenin gelirini hesabıma atıyor, geçimimi onunla sağlıyordum. Bir gün annemin telefonuna bakarken en son Selim'le uzun bir süre konuştuğunu gördüm. Hastalanmadan önceki günlerdeydi yanlış hatırlamıyorsam. Mektubu okuduğumuz gün. Belki de babamın bahsettiği şeyleri Selimden öğrenmiş ve benim öğrenmeme mani olmuştu. Babamın yıllardır hayat arkadaşından başarıyla sakladığı ve onun yüreğine ağır gelen şey neydi. Neden annem öğrenmeme engel oldu ve uzak durmamı istedi. Büyüdüğünü düşünen küçük bir çocuk gibiydim. Her şeyin farkında olduğunu düşünen fakat hiçbir şeyden haberi olmayan

küçük bir aptaldım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Evden, kahvehaneden ve babamın eski bisikletinden başka. Hayata bir yerden başlamam gerektiğini ve kendi kaderimi kendim çizmem gerektiğini düşünerek Selim'in yanına gittim.

Selim, babamın yanına işe başladığında henüz 9-10 yaşlarındaymış. O zamanlar bende 3-4 yaşındaydım. Selim babası tarafından ölesiye dövülüp sokağa atıldığı bir gün babama denk gelmiş. Yüzü kanlar içinde, elleri titrer bir vaziyette kaldırma oturup ağlarken görünce, babam onu alıp kahveye götürmüş. Elini yüzünü yıkayıp yiyecek bir şeyler vermiş. Bir süre sakinleşmesini bekleyip ardından sormuş. "Kimin kimsen yok mu?" diye. Babasından başka kimsesi olmadığını onunda ayyaşın biri olduğunu anlatmış. Selim'i dilendirip parasıyla içki alır, kumar oynarmış. Annesi zaten babasının kahrından hastalanıp Selim daha çok küçükken ölmüş. Annesini pek hatırlamadığını, babasının da ölmesini istediğini söylemiş. Başını babamın dizine koyup saatlerce ağlamış. Babam kahvehanede arka tarafta küçük bir oda ayarlayıp oraya Selim için kalabileceği bir yer ayarlamış. O günden sonra orada kalıp, kahvehanede çalışmaya başlamış. Babası birkaç kez kahvehaneye gelip rahatsız etmeye çalışmış ama babam müsaade etmemiş. Zaten kısa bir süre sonra babasını sokak ortasında kimliği belirsiz birkaç kişi öldüresiye dövmüş. Hastanede yoğun bakımda bir gün yattıktan sonra o da ölmüş. Selim kimsesiz kalmış, babam sahip çıkmış. O gün bugündür babamın en yakınında o vardı. Hatta çoğu kişi Selim'i babamın gerçek oğlu zanneder. Beni pek tanıyan olmadığı için onu oğlu olarak bilirler. İtiraf etmek gerekirse bazen kıskanıyordum elbette ama aslında o da iyi birisi. Babamı babası, annemi annesi, beni de kardeşi bilir. Bizde onu ailemizden biliriz.

Pek konuşmayı seven bir tip değil. Gerçi beceremez de. Babası olacak adam müsveddesi zamanında okula göndermek yerine dilendirdiği için istemsiz olarak çocukluktan süregelen travmaları vardı. Hafiften kekemelikte vardı. Kahvehaneye kendisiyle konuşmaya giderken benim gelişimi görüp sevindi. Ayağa kalkıp sarıldı. "Seni buralara hangi rüzgâr attı." dedi imalı bir şekilde. Hiç lafı dolandırmadan hal hatır sormadan konuya girdim. "Babamın selamı var." dediğimde bir anda yüz ifadesi değişti. Tedirgin ve kısık bir sesle 'gel' diyerek içeriye geçmem için kapıyı işaret etti. Kahvehaneye girip boş bir masada oturduk. İçeride kimse yoktu zaten. Öğlen saatlerinde genelde boş olurdu. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Hayır deyip konuyu anlatmasını istedim. Etrafa bakınıp kısık sesle anlatmaya başlattı. Anlatıp anlatmama konusunda emin değildi fakat babama söz verdiği için bir yerden başlayıp o gün bana her şeyi başından sonuna kadar anlattı. Annem ölmeden kısa bir süre önce ona da anlattığını söyledi. "Ben ona bir şey olsun istemezdim." dedi boğuk bir sesle. Annem için mi demişti, babam için mi anlamadım. O gün anlattıklarının pek çoğuna inanmakta zorlanmıştım zaten. Babam nasıl bir şeyin içindeydi ya da bizi nasıl bir şeyin içine sürüklemişti anlam veremiyordum. Babamın ölümü eceliyle değildi o zaman. Birisi buna sebep olmuş veyahut bilerek öldürmüştü. İyi ama nasıl? Annemin ölümü de bir sır perdesinin arkasındaydı. Bunları bende öğrendim, ya bende ölürsem? Bir şeyler yapmam gerektiğini ama ne olduğunu bilmiyordum. Selim bana bilmiyormuş gibi yapıp her şeyden uzak durmamı tembihledi sık sık. Kendisi de korku içindeydi. O akşam eve giderken etrafa telaşla bakınıyordum. Korkum yürüyüşüme bakışlarıma yansımıştı. Korkuyordum. Eve varıp başımı yastığa koyduğumda biraz olsun rahatlamıştım. Peki

ya sonra? Sonrasında ne yapacaktım? Yine bilmiyordum. Bir şey yapmadan duramazdım. En iyisi sabah olduğunda Selimin yanına gidip ondan akıl almaktı. Nasılsa o bu işlerin içindeydi ve ne yapılması gerektiğini bilirdi. Sabah olup uyandığımda direk evden çıktım. Kahvaltılık bir şeyler aldıktan sonra kahvehanenin yolunu tuttum. Hem kahvaltı eder, hem de ne yapacağımızı konuşuruz diye düşündüm. Kahvehaneye yaklaştığımda önündeki kalabalığı görünce tekrardan telaşlandım. Bu defa korkuyu iliklerime kadar hissettim. Kalabalığın içinden geçip kapıdan içeriye baktığımda, gördüklerim karşısında nefesimin kesildiğini hissettim. Yanımda duran birinin omzundan destek alarak derin bir nefes alıp tekrar baktım. Kahvehanenin içinde tavandaki demire bağlanmış bir ipte Selim sallanıyordu. Ne olduğunu sorduğumda 'intihar etmiş' diyorlardı. Fakat bu mümkün değildi. 'Bir de mehtup yazıp' dedi birisi az öteden. Ne mektubu diye ekledi hemen yanındaki yaşlı adam. 'Sevdiği varıymış, istiyipler kızı onlarda vermiyip, bu ahmağda gelip özünü asıp.' Etraftaki insanların ağzından hep aynı cümleler dökülürken benim gözlerimden yaş yüreğinden korku akıyordu. Hızla oradan uzaklaştım. Arkama bakarak telaşla yürüdüğümü fark etmesinler diye çaba sarf etsem de becerebildiğimi söyleyemem. Eve girip kapıyı ardımdan kilitledim. Önce babam sonra annem ve en son Selim. Sıra şimdi bende miydi? Selim intihar etmeyecek kadar inançlı bir adamdı. Ayrıca sevdiği falan da yoktu. Yani benim bildiğim yoktu. Olsa bile intihar etmezdi. O mektup falan hepsi birer düzmeceydi. Bunun ardında Selim'in anlattıklarına göre iki kişi olabilirdi. Başkası mümkün değildi. Bu ölümlerden çıkarı olacak kim olabilirdi ki o ikisinden başka. Aslında her şeyin mümkün olabileceğine inanmam o kadar da zor olmamalıydı. Çünkü yıllardır gariban bir kahveci sandığım

babamın aslında sandığım gibi biri olmadığını öğrendim. Aslına bakarsan hayal bile edemeyeceğim gibi birisiymiş."

"*Nasıl yani, kahraman gibi bir şey mi*?"

"Aslına bakarsan öyle de denebilir. Kiminin duasını alırken, kimisinin ahını alıyormuş. Karışık bir durum... Fakat düşündüğümden daha zeki olduğu kesindi. Doksanlı yıllarda dedemden kalan küçük bir arsayı satıp kahvehane açmış. Dedem fakir bir adammış. O arsasından başka bir mal varlığı yokmuş. Amcamla babamda arsayı satıp bölüşmüşler. Babam kendisine düşen parayla kahvehaneyi açarken, amcam kendi hakkını kısa bir sürede yemiş. Çok geçmeden parası bitince babamın yanında çalışmaya başlamış. O dönemlerde Iğdır-Nahçıvan kapısı açılınca babam biriktirdiği paranın üzerine tefeciden borç para alıp bir kamyon almış ve amcama kahvehaneyi bırakıp mazot kaçakçılığına başlamış. Bir kaç sefer sonra amcamın heves etmesiyle kamyonu amcama verip kendisi kahvehaneye geçmiş. Böyle çalışarak kısa zamanda tefeciye olan borçlarını kapatmışlar. Sonra bir kamyon daha alıp şoför tutmuşlar. Sonra birini daha… Bütün hesap kitap babamdaymış. Sonra babam küçük bir lokanta açmış. Lokantanın başına bir akrabasını bırakmış. Ardından bir tatlıcı, konfeksiyon, ayakkabıcı derken kamyonlar da çoğalmış. Ardından bir otobüs alıp yolcu taşımacılığına başlamışlar. Kazançlar arttıkça yeni iş yerleri kurmaya devam etmişler. Babam işsiz olan, ihtiyacı olan kim varsa iş vermiş, yardımcı olmuş. İşlerin başında hep amcam varmış. Babam sadece aracı olurum der geçermiş. O zamanlar amcam babamın bir dediğini iki etmezmiş. Zaten öyle olduğu için zamanla bu kadar büyümüşler. Amcama kalsa çoktan açlıktan ölürlerdi. O zamanlar amcamın bir arkadaşı varmış Köksal diye. Kumar arkadaşı. Onunla beraber babamı ikna edip

bir birahane açmışlar. Babam razı olmasa da kırmamış amcamı. Gelirinin iyi olduğunu görünce işleri ilerletmek için yandaki dükkânı alıp birahaneyi büyütmüş. Ardından geliri ikiye katlamak için kumarhane teklifini elbette geri çevirmemiş. Amcam normal iş yerleriyle ilgilenirken, Köksal yasa dışı yerlere bakacak diye anlaşmışlar. Babam ise sıradan kahveci olarak devam etmiş. Fakat yasa dışı işlerin geliri daha iyi olduğu için babam kafayı o yönde yormaya başlamış. O dönem memlekette iş sıkıntısı olan, borcu olan, evlenmek isteyen, ihtiyacı olan kim varsa babamın kapısını çalarmış. O da kimseyi geri çevirmez yardımcı olurmuş. Nasılsa kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez. Millet para kazanacak ki, harcayabilsin. Bu yüzden birçok öğrenci okutup mevki sahibi olmasını beklemiş. Borçlansın ki, ödeyebilsin. Anlayacağın babamda az çakal değilmiş. Şehirde söz sahibi olduğu kitle genişleyince bir süre sonra belediye başkanı da, savcıda, hâkimde, valide babamın önünde eğilmeye, sözüne itimat etmeye başlamış. İşte ne olmuşsa o günden sonra olmuş. Yasal olmayan birçok işin daha doğrusu iş yerinin planını babam çizmiş. Amca iş insanı olarak saygı kazanmışken, Köksal kötü adam olarak nam salmıştı. Şehrin ileri gelenleri de babamın sözüyle hareket ediyorken gizli bir imparatorluk babam sayesinde yozlaşan bir ülkenin küçük bir şehrinde kurulmuş.

Kahvehanenin yanında hayvanları koruma derneği açmışlar. Kimse gelmez bu derneğe demişler başta ama dedikleri gibi olmamış. Derneğe gelip gidenin haddi hesabı yokmuş. Özellikle de horozunu alıp getirir burada badem, fındık yedirir tüylerini parlatırlarmış. Hatta Selim o horozların çerezlerinden aşırıp bir ara çok kilo aldığını bile itiraf etti. Güvercin getirenler, köpek getirenler bile varmış. Oysa babam derneğin içinden arka tarafa

geçen gizli bir kapı yaptırmış. O kapı ise uzun bir koridorun ardından başka bir odaya açılıyormuş. O küçük odada birkaç kapı daha varmış. Kapılardan en sağdakinden girince, orada ise geniş bir alanda, ortada havuzu andıran bir ring ve ringin etrafını çevreleyen tribünler varmış. Horoz dövüş arenasıymış. Diğer kapılarda farklı arenalara açılıyordu sanırım, onlardan bahsetmedi. Babamın hayvan sever olduğunu bilirdim. Bazı akşamlar öyle bir kumar dönermiş ki milyonlardan bahsediyorlar. Tabi bunun ardından başka bir kahvehane daha açmışlar. Orada normal mahalle kahvehanesiymiş. Tabi arkadaki gizli kapıdan sonrasını söylememe gerek yok. Büyük kumar dönermiş. Nice zengin kahveden donsuz gitmiş. Bu işlere memurlar hâkimler ve diğerleri de dâhil olduğu için işleri tehdit ve rüşvetle ilerletmeye başlamışlar. Büyüdükçe güçlenmiş, güçlendikçe sapıtmaya başlamışlar. Babam öyle bir sistem kurmuş ki bütün iş yerleri birbirine bağlı olarak kademeli bir şekilde büyümüş. Tabii bir süre sonra amcamla Köksal'ın önünü almaya çalışsa da başaramamış. Amcam babamın tek sözüne baktığı için, her şey onun elindeymiş. Babam hepsinden geri durmuş ve görünürdeki yöneteni yönetmiş. Güç, para hepsi amcamdaymış. O da Köksal'a dayanarak bir süre sonra babama isyan bayrağını çekmiş. İkisi bir olup şehrin yönetimini eline almaya çalışmış. Fakat babamın sözü onların parasından ve mevkiinden üstün gelince boyun eğmek zorunda kalmışlar. Çünkü bütün sistemi çökertebilecek tek kişi babammış. Ve sistemin varlığı hala babama bağlıymış. Amcamla Köksal işleri büyüttükçe çok para getiren yasal olmayan işleri de artırmaya başlamış. Kumarhane, birahane, kerhane derken iş uyuşturucuya kadar gitmiş. İşte babamla en son tartışmaları bu yüzdenmiş. Babam her zaman derdi, "Çok para haramsız olmaz" diye. İşte ipin ucu

kaçtı mı, yakalamak ne mümkün. Şehirde birçok meçhul cinayet vardı. Bunlar genellikle it kopuk kumarbazdı. O yüzden poliste çok araştırmazdı. Belki de araştırmasına gerek kalmaz, bir yerden üstü kapatılırdı.

Köksal'ın annesi bir hayat kadınıymış. Babasını kimse bilmezmiş. O yüzden küçüklüğü yırtıcı bir hayvan gibi serbest, başıboş it gibi soytarılıkla geçmiş. Hırsızlık yapmak, adam yaralamak, gasp onun için eğlence haline gelmiş. Bir gün annesine müşteri olarak gelen bir adam, annesine vurmaya kalkınca parmağını kesip adamın gözü önünde köpeğe yedirmiş. Kodese tıkmışlar ama yaşı küçük diye geri salmışlar. Sonra amcamla tanışmış. O dönemlerde durgun bir ergenlik geçiriyormuş. Amcamla paraları yedikten sonra bir süre görülmemişler. Bir süre sonra ise ortaklıklarını kurup işleri büyütmeye başlamışlar. Köksal için adam öldürmek gayet normal bir durummuş ama göz önünde yapmazmış. Pek zeki sayılmaz aslında ama kurnazdır. Zaten adam olmuş olsa amcamla işi olmazdı.

Velhasıl-kelam, bunlar babam uyuşturucu işine karşı çıkınca babamı da öldürmenin bir yolunu arayıp bulmuşlar. Babamın her zaman kullandığı ilaçların yerine başka ilaç koyup en temizinden ortadan kaldırmayı planlamışlar. Geç olmuş, güç olmuş ama başarmışlar. Durumu annem öğrenince aynısını anneme yapmışlar. Selim annemin astım ilaçlarını getirmeden evvel o farkına varmadan kaşla göz arasında değiştirmişler. Selim'i de tehdit etmişler. Bana bir şey söylememesi gerektiğini, söylerse sonunun onlar gibi olacağını söylemişler. Selim ise babama olan sadakatinden dolayı verdiği sözü tutmuştu. İşte bu yüzden o da ölmüştü. Bunları bana Selim söylemedi elbette. Söylemeye vakti olmadı da diyebiliriz.

Kapı çaldı. O an korkunun da vermiş o tarifsiz duyguyla sağa sola bakındım. Bana yardım edecek kimse yoktu. Benim için gelmiş olmalılar diye düşündüm. Kapı bir kez daha hırçın bir şekilde çalınınca ürkek adımlarla kapıya doğru yaklaşmaya başladım. O sırada kapının ardından bir ses "Arslan!" diye seslendi. Bu meymenetsiz amcam Faruk'tu. Korkunun zirve noktasına ulaştığını hissedince gözlerim karardı. Düşecekmiş gibi oldum ama hemen duvara yaslandım. Nefes almakta zorluk çekiyordum. Amcam hem kapıyı hem çalıp hem de ardından adımla seslenince derin bir nefes alıp toparlandım. Selim'in de dediği gibi, habersizmiş gibi davranmalıyım. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi rahat bir ifade takınmam yeterliydi. Derin bir nefes alıp 'geldim' diye bağırdım. Ardından uykuluymuş gibi yaparak kapıyı yavaşça açtım. Amcam karşımda sinirli ve sinsi bir bakışla duruyordu. "Ne yapıyorsun sen!" dedi sert bir tavırla. Hiç bozuntuya vermeden uyumaya çalışıyordum deyip gözlerimi ovaladım. "Dünya yansa bir bağ otun yanmaz seninde." dedi gülerek. İçeriye buyur ettim esneyerek. Babamın ölümünden sonra kapımı çalmayan, annemin cenazesine bile gelmeyen amcam kapıya dayanmıştı. Her şeyi işte o gün tam anlamıyla anlamıştım. "Selim'in durumundan haberin var sanıyorum? Seni kahvenin etrafında görmüşler." diye bilmiyormuş gibi sordu pezevenk. Cevap vermeden başımla onayladım. Uykulu gibi rol yapmaya devam ediyordum. "O zaman neden öldüğünü de biliyorsundur değil mi?" Hiç bozuntuya vermeden umursamıyormuş gibi omuz silktim. Cevap vermememem onu çileden çıkarmıştı. Belli etmek istemezse bile ses tonundan kolaylıkla anlaşılıyordu. "Olaydan bir gün öncede beraber görmüşler sizi." dedikten sonra şüpheli bir tavır takınarak, "Yoksa senin bu olayla bir alakan mı var!" diye ekledi. Umursa-

maz bir tavırla beni mi takip ediyorsun dedim. Biraz tedirgin oldu ama yine belli etmek istemedi. Aslında benim bu amcam tam bir salak. Babam olmasa markete ekmek almaya gidemeyecek kadar geri zekâlı, giderde geri dönmek için yolu bulmaz. Gel gör ki iş insanı olmuş. Birde zeki birisiymiş gibi bir tavır takınması yok mu? "Seni niye takip edelim yeğenim. Bizim idir milletinin ağzı boştu bilirsen. Danışırdılar menede dediler. Bir sorum görüm bu işin özü nedi dedim mende sene sorumda." Şiveyle konuşarak samimi olmaya çalıştığını göstermek istemişti. Akrabalık bağlarını kullanaraktan büyüklük taslamıştı sanırım. Çokta umursamamıştım ama bildiklerimi belli etmemem gerekiyordu. Çünkü o gün oraya bir şeyler peşinde olduğu için geldiğinden emindim. O gün oraya biraz borç para istemeye gittiğimi söyledim. Onun da sağ olsun bana yardımcı olduğunu ve gayet normal davrandığını söyledim. Bir an sinirlendi, "E senin emmin niye ölüp mü sen gedip ondan bundan para istiyirsen!" Ölsen daha iyi pezevenk diye geçirdim içimden. Sonra kahvenin gelirine dayanarak istediğimi, zaten fazla bir şey olmadığını, sadece annem ve babam için güzel bir mezarlık yaptırmayı düşündüğümü söyledim. O dangalak hala bir şeyler bulma çabasındaydı. "Selim sana bir şey söylemedi mi?" diye sinsice sordu. Hayır dedim. Bana söylemesi gereken ne gibi bir şey olabilir ki? Diye ben soru yöneltince tedirgin olup konuyu değiştirdi. "Babanın onun üzerinde çok emeği vardı yeğenim. Seni ondan onu da senden ayırmazdı. O da menim yeğenimdi. Adamın üreğimi dayanar bele olaya." Üzülmüş numarasını gayet iyi yapmıştı. Az kalsın bildiğim halde inanacaktım. Sürekli aynı numarayı yapıyorsa demek ki ustalaşmış diye düşündüm. Bende üzüldüm dedim. Fakat kahve ne olacak, ben ne yapacağım deyince tekrar işkillenip sordu, "Selim ya da baban ölmeden

önce sana bir şey söylemedi mi?" Hayır amca dedim. Ne söyleyeceklerdi ki? Babam milyarder bir mafya babası mı yoksa dedim gülerek? Duraksadığını görünce, garibanın bir bisikleti vardı o da çalınacak diye ödü kopardı. Kavga sesini duyunca adamcağız evden çıkmazdı diye devam ettirdim. Ben gülerken o şüpheyle bana bakıyordu. Abartmam gerektiğini düşündüm ve eklemeye devam ettim. Yoksa gömü falan buldu da bizden mi saklıyor dedim şüpheli bir tavırla. Dayanamadı ve söze atladı, "e ne deyirsen sen sefseleh. Ölmüş adama dedihlerine bah hele. Gömü bulsa yırtıh tumannan gezerdi eşihte." Gülmeyi bırakıp alttan alttan sırıttım. Sinirleri iyice bozulmuştu fakat benden yana içinde hiçbir şüphe kalmamıştı. "Ahmah oğlu ahmah." diye homurdanıyordu. Ne içersin amca diye sorduğumda hemen ayağa kalkıp ceketini düzeltti. Yüzüme bakmadan kapıya doğru yürürken, "Ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa yerimi biliyorsun" deyip kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı kapatmadan gitti şerefsiz. Artistlik yapacak ya. O an bende az orospu çocuğu değilim ha diye geçirdim içimden ve güldüm. Korkudan adama resmen tiyatro sahnesi yazıp oynamıştım. O da oynamaya çalışmıştı ama bugünün galibi bendim.

Selim'in taziye işleri bittikten sonra amcamla uzun bir süre karşılaşmadık. O günden sonra kahvehaneyi ben açıyordum. Gelip gidenler oluyordu elbet. Kazan kaynıyordu anlayacağın. Fakat iki günde bir amcamın adamlarının gelip oturup gizliden teftiş eder gibi beni takip etmesi beni rahatsız ediyordu. Her ne kadar içinde şüphe kalmamış olsa da bu işin sonunda bir yerden bir açık bulacağımı düşünüyor olmalıydı. Benden neden rahatsız olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Babamın kurduğu sistemi bir şeyler peşinde koşarken yıkmamdan çekiniyordu. Çünkü babama gerçekten saygı duyan insanlar ona sadece iş için mecburi bir şekilde

saygı duymak zorundaydı. Ve en ufak bir açığını bulsalar her şey ip söküğü gibi birer birer sökülecekti. Aptalı oynamaya devam ettim bir süre ama sonunda canıma tak etmişti. Bu işi sonunda ölüm de olsa kurcalayacak ve gerekirse her şeyi altüst edecektim. Elimde olanla yetinmeyecek, hakkımı alacaktım. En önemlisi de babamın, annemin ve Selim'in intikamını alacaktım. İntikamdan daha çok sevineceğim durum meymenetsiz Fikret'i yıkılmış bir vaziyette görmekte olabilirdi. Bunun için açık vermeden onların bir açığını yakalamalıydım. Lakin her şeyden önce iyi bir plan yapmalıydım. Kendi kaderimi yazmanın vakti gelmişti.

Her şeyi öyle bir plana sığdırmalıydım ki, hem olup biteni öğrenmeli hem de her şeyi ele almalıydım. Bunun için yapmam gereken tek şey amcama zarf atmaktı. Nasıl olsa onun her şeyden haberi vardı ve belki de her şeyin sorumlusu oydu. Bunları yaparken en ufak bir hatada her şey aleyhime dönerdi ve bu durumda ben biterdim. Çünkü uğraştığım kişilerin hiç şakası olmadığını, şaka anlayışını Selim'i sallandırarak gösterdiklerini düşüyordum. Çok dikkatli olmalıydım. Fakat öncesinde güç kazanabilmek için biraz olsun paraya ihtiyacım olduğu kesindi. Para aslında insana güç vermiyor ama alım kuvveti olan bir insan için durumlar ve şartlar her zaman daha iyidir. Öyle bir plan yapmıştım ki hem paraya çözüm bulacaktım, hem de amcamın içindeki korkuyu artırıp bazı şeylerden emin olacaktım. Amcam için öyle büyük teferruatlı planlara gerek yoktu. Basit bir plan bile o kurnaz tilkiyi düşürmek için yeterdi. Çünkü kendisini öyle bir kaptırmıştı ki bazı şeylere, yeme bile gerek yoktu. Boş oltayı sallasan düşecekti. Korkusu ona her şeyi yaptırırdı. İşte o her şeyi yapabilecekken benim hata yapmamam gerekiyordu. Günlerce düşündüm. Hatta geceleri odamın duvarına tebeşirle bir şeyler karalayıp planlar

yaptım. En son bir mektup yazmak geldi aklıma. Bu mektubu yazıp sonra amcamın adamları kahvehaneye geldiği gün ayarladığım biri tarafından bana ulaştırılacağını ve adamların hemen amcama haber uçuracağını düşündüm. Tabi getiren adam mektubu verirken sesli bir şekilde "Babandan sana mektup var. Zamanında yazmış bu zamanda götür ver demişti" gibisinden konuşacaktı. Basit bir plandı ama etkili olabilirdi. Amcam beni aptal bilirken babamın zekâsından it gibi korkardı. Bu planda bu yüzden tutardı. Kendimi bir suçu çözmeye adayan komiser gibi hissediyordum. Oysa planın sonunda anlayacaktım ki, aslında komiser değil de, hâkim benmişim.

Mektubu yazıp bitirdikten sonra, bir mektubun yeterli olmayacağını ve ikinci bir mektupla planın temellerini sağlamlaştırıp aynı zamanda para sorununu da çözebileceğimi düşündüm. Mektubu en başından yazmaya başladım. "*Sevgili oğlum. Bu mektubu sana yazarken çok düşündüm. Ben öldükten sonra ne yaparsın diye düşünmek beni yordu. Annene iyi bak. Senin elinden bir iş gelmez biliyorum. Bu yüzden amcanın bana olan borcunu almanı ve bu parayı bankaya yatırmanı istiyorum. O parayla annene iyi bakabilirsin. Bir süre sizi idare eder ama seninde bir şeyler yapman gerekiyor. Malum hazıra dağ dayanmaz. Biliyorum elinden bir iş gelmediğini ama keşke elimden başka bir şey gelseydi. Şimdi yapman gereken tek şey bu mektubu okuduktan sonra amcanın yanına gitmek… Amcan inanmazsa, bu mektubu gösterebilirsin. En azından bunu annen için yapabileceğini düşünüyorum. Umarım söylediklerimi anlamışsındır.*" Mektupta babamın da benden ümidini kestiğini vurgulamak istedim. Aptal olmak belki de kötü bir şey değildi. Aptalı oynamanın bu kadar eğlenceli olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Amcam bana resmen acıyordu. Ben-

den bir bok olmayacağını düşünmeliydi ki, zaten öyle düşünüyordu. Bu yüzden ikinci mektup ise amcam için olmalıydı. Biraz nasihat, biraz rica, biraz tehdit içermeliydi. Emin olmadığı şeyleri imalı olarak kendisine anlatmayı başarabilirsem işe yarayacağını düşünmüştüm. *"Fikret, kardeşim. Babamın bana emaneti. Birlikte çıktığımız bu yolda, düşündüğümüzden fazla yol aldık. Hepimiz kazandık ama kazançlardan hiçbir şey almadım. Fakat sahip olduğun her şeyin benim sayemde olduğunu ikimizde biliyoruz. Durumumuzun nereye gittiğinin farkında olduğum için ölümümün de yakın olduğuna eminim. Biliyorum güzel kardeşim. Her şeyin farkındayım. Beni en iyi sen tanıyorsun. Bir balya saman altında koca şehir saklıyorum. O şehri bir kibrit çöpüyle yakabileceğimi de en iyi sen bilirsin. Ben senin için her şeyden vazgeçiyorum. Senden ricam yengen ve yeğenine sahip çıkman... En azından onlara hayatları boyunca yetebilecek bir miktar para bırakman. İkisinin de hiçbir şeyden haberi yok. Bu mektubu Selim'e yazdırıyorum. Bilirsin, işimi sağlama almayı seviyorum. Arslan yanına geldiğinde dediğimi yap ve yardım et. Aksi takdirde bir süre sonra bir diğer mektup gün yüzüne çıkacaktır. Dediğimi yaparsan o mektup sonsuza kadar gizli kalacaktır. İnanıyorum sana kardeşim, yapabilirsin. Benim öldükten sonra bile sana neler yapabileceğimi biliyorken, bu küçük ricayı yerine getirmek senin için zor olmayacaktır. Kıymetini bilmediğin ağabeyin..."* Biraz tehditkâr bir mektup olsa da işe yarayacağını düşündüm. Ayrıca babamın el yazısını tanıma ihtimalini düşünerek Selim'i kullandım. Nasılsa Selim ölmüştü. Yazmayı biliyor muydu onu da bilmiyorum. Plan eğer düşündüğüm gibi giderse ve olaylar tahminimce doğruysa garantiye almak adına bir diğer mektupla tehdidi uygun gördüm. Belki ileride işe yarayacaktır diye düşündüm. Mektupların üzerine "Teslim tarihi" ya-

zıp altlarına bir kaç ay öncesinin tarihini attım. Gecikmiş olarak görünmesini istememin sebebi amcamın ikinci mektubun ortaya çıkma ihtimaline karşı korkusunu artırmasıydı. Böylece telaşa düşen av, kapana kendi isteğiyle bilinçsizce atlayacaktı. Her şey şimdilik tamamdı. Mektupta bahsettiğim ikinci mektubu henüz yazmamıştım. Yazmayı da düşünmedim. Olurda bu plan işe yararsa onu başka bir plan için kullanacaktım. O plan basit olmamalı ve işi o planla bitirmeliydim. Bu yüzden acelesi yoktu. Uzun bir süreçte ve teferruatlı yapılması gerektiği için şimdilik bekleyebilirdi. Her şey hazırdı ve av sezonu başlamıştı.

Aylardan mayıstı. Ağaçlar çiçek açmıştı. Aslında çokta bir önemi kalmamıştı çünkü şehir betonlaşmıştı. Kahvede müşteri yoktu. Bende kapının önünde taburede oturup çayımdan yudumluyor, kitap okuyordum. Çevredeki esnaf bu duruma biraz tuhaf yaklaşsa da beni seviyordu. Okumuş delikanlı normal diyordu. Oysa kitap okumanın okumakla bir alakası olmadığını anlatmaya çalışsam da bir sonuç almamıştım. Kitap okudukça sanki zihnim daha farklı çalışıyor, hayal dünyam büyüyor ve konuşmam istemsiz bir şekilde değişiyordu. Bazen ağzımdan çıkan kelimeleri ve hatta kurduğum cümleleri düşünürken, bunları ben mi söyledim dediğim bile oluyordu. Babamın da dediği gibi, en büyük silah akıldır. Silahlar çekilmişti bir kere ve benim silahımın eşi benzeri olmamalıydı. Mektup planı için seçtiğim gün tamda bugündü. Güneş tam tepede ve günlerden Salı... Yani amcamın adamlarının gelme saati yaklaşıyordu. İşimi garantiye almak için mektubu getirecek olan arkadaştan saat iki civarında gelmesini istemiştim. Ben kendisine mesaj atacaktım. Mektubu getiren kişinin de bu çevreden olmaması önemliydi. Kimseyi tehlikeye atamazdım. Bu yüzden üniversitede son yılında olan bir arkadaştan böyle

bir şey yapması karşılığında kendisine maddi konuda yardımcı olabileceğimi söylemiştim. Zaten birkaç güne kalmaz memlekete dönecekti. Bu yüzden otobüs biletini alıp biraz harçlık vermiş ve gerisini sonra halledeceğimi söylemiştim. Dediğimi de yaptım. Babamınki gibi benimde sözüm senettir.

Amcamın adamları gelip masaya kurulduktan on dakika sonra delikanlı içeriye girip sesli bir şekilde "Arslan sen misin? Babandan mektup var sana. Bazı sebeplerden dolayı biraz gecikmiş kusura bakma." deyip mektubu uzattı. O sırada amcamın adamlarına çay dolduruyordum. Mektubu tezgâhın üzerine bırakmasını işaret ettim. Bırakıp kapıdan çıkarken bende çayları veriyordum. Çayı masaya bırakmıştım ki kapıdan seslendi "Fikret Argun senin neyin? Tanıyor musun?" diye sordu. Amcam deyince ekledi, "Ona da babandan bir mektup var ama o da gecikmiş biraz. Kendisine de ulaşamadım. Sen verebilir misin?" Aynı şekilde tezgâhın üzerine bırakmasını söyleyip adamın çayını verdim. O sırada göz ucuyla adamları kontrol ediyordum. İkisi de fener ışığı tutulmuş tavşan gibiydi. Sanki uzun zamandır böyle bir durumu bekliyorlardı. Ben tezgâha yaklaşıp elimi havluyla kuruladıktan sonra bana yazılan mektup zarfını incelerken adamlardan biri telefonla konuşmaya başlamış ve ara sıra çaktırmadan bana bakıyordu. Zarfı açıp elime aldığımda ikisi de dikkatle bana baktı. Telaşlıydılar. Mektubu okuyormuş gibi yaptım ve yüz ifademi telaş, korku dolu bakışlarla destekledim. Adamlar iyice meraklanmış olmalılar ki tekrar telefona sarıldılar. Mektubu arkası dönük şekilde masaya bırakıp kendime kahve yapmak için ocağın başına geçtiğimde adamlar yan masadan mektubu okumaya çalışıyorlardı. Kahvemi alıp masaya oturdum ve tekrar mektubu alıp okuyormuş gibi yaptım. Tekrar tekrar okuyormuş gibi yaptım. Arada

bir "Allah Allah, yok artık" diye homurdanıyordum. Adamların o hallerine gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Arada müşteri geldiğinde masaya bırakıyor, müşteriye çay verip tekrar alıp okuyordum. Adamlar yerinde duramıyordu, bir sağa bir sola kıvranıyordu. Kısa bir süre sonra içeriye amcam girdi. İçeri girdiği zaman elimde mektubu okuyormuş gibi yapıyordum. Telaşını saklamak istese de bunu yine yapamamıştı. Samimi görünmek için yine Iğdır şivesinden uzak kendine has şivesiyle konuştu; "Eee yeğenim ne gayırırsan? Men gelip getmesem heç arıyıp sormursan ha." Ben bir şey söylemeden gelip karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Gevşek bir tavırla "Eye bu tehnoloji devrinde kimnen mehtuplaşırsan ahmah. Mehdup galıpdı bu devirde. Varsa senin sevdiğin gedeh alah ha, Selim kimin özüyü asma." O yüzündeki tavrı görmektense leş kokulu bir boku çubukla karıştırmayı yeğlerdim. Gülümseyerek işlerinin yoğun olduğunu, kendisiyle görüşmek için randevu dahi alamadığımı söyledim. Ayrıca imalı bir ses tonuyla ekledim, mektup babamdan dedim. Amcam şaşırdı. Benim bu durumu bu kadar rahat karşılamam onu daha çok şaşırtmış gibi görünüyordu. "Eye bırah mennen gafa bulmayı. Babanın ne işi mehtup mühtupnan." Mektubu amcama uzattım o heyecanla alıp okurken, babama borcun varmış amca onu almamı yazmış dedim. Amcam mektubu okumaya devam ederken "babanın götüne geymeye tumanı yohuydu ne borcum varıymış ona." dedi. Bilmiyorum deyince kendinden emin bir tavırla "özü para goparammadı siz goparasıyız beke onun için yazıpdı." Sonra biraz sessiz kalıp düşünüyormuş gibi yaptı. Aniden oturduğum yerden kalktım, unutmuşta sonradan hatırlamış gibi yaparak sana da bir mektup yazmış diye ekledim. "Mene ne yazıp ki? Ohudun mu?" dedi meraklı ve sinirli bir ses tonuyla. Mektubu kendisine uzat-

tığımda aldı ve etrafına bakındı. Sonra mektubu açıp okudu. O sırada iki meraklı adamı da bize bakıyordu. Amcam gelince kahvede kimse kalmamıştı. Herkes hesabını masaya bırakıp çıkmıştı. Babam hayattayken de aynısı olurdu ve bu bir gelenek haline gelmişti. Amcam içeriye girdimi herkes çıkar onlar baş başa kalırdı. Şimdi tek fark amcamın çıkmayı unutan iki salak adamıydı. Mektubu okurken amcamı inceliyordum. Yüz ifadesindeki şaşkınlık ve korku görülmeyecek gibi değildi. Mektubun sonlarına doğru rengi sapsarı kesilmiş gömleğinin yakasının en üst düğmesini açmıştı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra arkasına dönüp iki adamına işaret ederek dışarıya çıkmalarını emretti. Bana bir şey söylemek istiyordu ama ne diyeceğini nasıl diyeceğini bir türlü bilmiyordu. Tam bir şey söyleyecekken duruyor ofluyor pufluyordu. Derin bir nefes aldı "Yeğenim hele bi gefe yap içeh göreh." dedi yapmacık gülümsemeyle. Kalkıp kahvesini yaparken, ne yazmış ki babam amca diye sordum. Bir süre cevap vermeyince yüzüne dönüp bakarak seslendim ocağın arkasından; Amca iyi misin? Şaşırdı. "Ne dedin yeğenim?" İyi misin amca diye tekrarladım."He… Heye eyem canım pişeyim yohtu. Yaş geçirda be. Bide ağabeyim mene mektup yazıp içim daraldı biraz onnandı." Babam ne yazmış amca diye ısrar etsem de cevap vermemekte kararlıydı. Kahvesini önüne bırakıp oturduktan sonra bir yudum alıp babacan bir tavır takındı. "Bah yeğenim sende menim öz uşağımsan. Menim işten güjden vahtım olmadı evlenmeye. Onun içün men seni evlat bilirem. Baban borcum olduğunu deyip ama o paraynan pişey olmaz. Men senin emminem ne gerekirse yapacam. Ne derdin varsa derman olacam. Sennende bir isteyim var, olarda babannan mehtup gelerse açmadan mene getir olar mı?" Amcamın içindeki korku yüzündeki her bir çizgiyi esir almıştı. Rengi sapsarı, elleri

titriyor, konuşurken dili dönmüyordu. Her şey açık ve net olmasa bile amcamın bu hallerinden suçlu olduğu anlaşılıyordu. Veyahut suça ortak olduğu… Artık her şeyi düzeltmek için başlamam gereken yeri kesinlikle biliyordum. Amca dedim, babam ne yazmış. Cevap vermeden ayağa kalktı ve kapının önüne çıktı. Derin bir nefes alıp hemen ardından telefonu eline alıp birini aradı. Arayıp aramamakta kararsız olduğunu iki kez telefonu kapatıp tekrar aramasından anladım. Öfkeli bir konuşmanın ardından derin bir iç çekip bana baktı. Yanıma geldiğinde şaşkınlıkla onu izliyor aptal aptal bakıyordum. Masadaki mektubu aldı ve buruşturup cebine soktu. "Men gedirem yeğenim. Men olmuyanda işler yerimir. Sen mene hesap numaranı gönder telefonnan men sene yardımcı olacam. Ama bah men sene deyim. Bu yardımı ağabeyim hetirine yapacam. Paranı idaralı gullan. İster ağlını gullan üstüne goy gatla. İster ye pitir ama menim yanıma bir daha gelme." Konuşmama fırsat vermeden konuşarak çıkıp gitmişti. Meymenetsiz it. Babam öldükten sonra annemin cenazesine gelmeyen pezevenk şimdi kalkıp bana amcalık nağmeleri dinletiyordu. Sözde bana sahip çıkıyordu. Mektupta ne yazdığını da sır gibi saklıyordu. Büyük ihtimalle o mektubu yok edecekti. Her şeye o kadar çok inanmıştı ki, akşam olmadan banka hesabıma o gün ekonomisiyle on ev parası yatırmıştı. İlk planda olması gereken şeyler fazlasıyla gerçekleşmişti. Hiç bir hata yapmamıştım. Amcam yemi yutmuştu ve düşündüğüm bütün suçlamaları kısmen de olsa habersiz bir şekilde kabul ettiğini yaptıklarıyla onaylamıştı. Aklımda tek bir soru vardı o da, kapı önünde telefonla konuştuğu kişi kimdi. Artık bu gizemi çözmenin vakti gelmişti. Çakal kapana düşmüştü ama öldürmeden önce inlemeleriyle sürüsünü yanına çekmesini

beklemek gerekirdi. Domuz sezonunda çakal avlamak yasal olmalıydı.

Kahvehaneden usulca uzaklaşmanın ve üzerimdeki gözlerden kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bunun için yeterince hatta fazlasıyla param vardı. Faiz oranları yüksek olduğu için o parayı vadeli olarak bankaya yatırdığımda normal asgari ücretle çalışan bir işçinin aylık maaşının 6 katını kazanabiliyordum. Yani değeri olmayan Türk Lirası asgari ücretliden daha değerliydi. Şehirden uzak bir yerde ev almam gerektiğini düşündüm. Kısa bir zaman sonra tam istediğim gibi bir ev buldum. İdirmava mahallesinde eski bir ermeni eviydi. Geniş bir bahçesi vardı ve etrafı yüksek duvarlarla kapalıydı. Duvar diplerine kavak ağacı ekilmişti ve bu ağaçlar uzun boyu nedeniyle duvardan sonra evin bahçesine siper olan ikinci bir duvar görevi görüyordu. Ev eski bir yapı olması nedeniyle uzun zamandır kullanılmıyordu. Sonradan öğrendim ki, o evde kalamama sebepleri evin cinli olmasıymış. Ermeni aile bizimkilerin dediğine göre kaça-kaç döneminde gittikten sonra bir aile yerleşmiş ama evin hanımı sürekli sesler duyuyor ve karartılar görüyormuş. Akşam olunca evin çevresinde cinler toplanıp o evi taşlıyormuş. Bahçesinde ateş yakıp üzerinden atlıyorlarmış. Herkes farklı bir hikâye anlatıyordu. Bu korkunç hikâyelerden dolayı evin çevresinde yerleşim kuran kimseler olmamış. Evin arka tarafında iki yüz metre ileride eski bir ermeni mezarlığı vardı. Tabii kepçeyle altüst edip darmadağın etmişlerdi. Dikkatli baktığımda etrafta insan kemiklerini görebiliyordum. Evin bahçesi düzenli bir bahçeymiş eskiden. Şimdilerde toparlanması gerekiyordu. Dış cephesi ilk günkü gibi sağlam görünüyordu. Taştan inşa edilmesi yıllara meydan okumasına bir etkendi. İçeriye girdiğim zaman birikmiş toz kalıntılarının altın-

da eski ev sahiplerinin eşyaları olduğu yerde duruyordu. Kadın aklını kaçırınca kocası da arkasına bakmadan uzaklaşmıştı bu evden, şehirden. Çocukları olmadığı için de hiçbir eşya almadan gittiklerini söylüyorlar. Kadının kıyafetleri yatak odasında yatağın üzerine serili bir şekilde duruyordu. Adamın tıraş malzemeleri banyodaki yerindeydi. Salon ve oturma odası olduğunu düşündüğüm yer biraz karıştırılmış gibiydi. Yastıklar ve etrafa saçılmış danteller vardı. Kırılan vazo ve birkaç tane ne olduğunu anlayamadığım cam parçası. Üzerinde kırmızı çiçekler olan sarı perdeler tamamen pencereyi kapatıyordu. İçeriye gün ışığı sızması imkânsızdı. Mutfaktaki askıya asılmış bir şemsiye ve ceket, tezgâhın hemen yanında bir kapı vardı. Kiler olduğunu düşünüyordum çünkü bozulmamış gıda malzemeleri hala oradaydı. Evin taştan yapılmış olması ve kullanılan malzeme sayesinde yaz kış serin kalabildiği için hiçbir malzeme bozulmamıştır diye düşündüm. En çok ilgimi çeken şey evdeki gaz lambaları olmuştu. Birbirinden şık ve güzel, o zamanın havasını taşıyan, insanı alıp dönemine götüren lambalar… Tarihe meraklıydım ve bu ev tarih kokuyordu. Tabi temizlenmeden önce kötü kokuyordu ama temizledikten ve biraz restorasyondan sonra evde ciddi anlamda bir müzede olan tarihi eserden daha fazla eser vardı. Evin namı çevre illere kadar gittiği için kimse bu eve yaklaşmıyordu. Bu yüzden çok ucuza aldım. Evin sahibinin torunundan aldım. Bana çok tuhaf bakıyordu. Büyük ihtimalle salağı çok iyi kazıkladım diyordu içinden. Çünkü ev hakkında ne sorsam ballandıra ballandıra anlatmıştı. Evi aldıktan sonra bir daha görmedim zaten. Evin içini tamamen temizlemem iki haftamı aldı. Eski eşyaların hiçbirine dokunmadan temizledim ve onları tekrar kullanılabilecek hale getirip o şekilde kullanmaya başladım. Bahçeyi ola-

bildiğince temizledikten sonra korkunç göstermesi için birkaç eşya alıp bahçeye yerleştirdim. Bir korkuluk, rüzgâr estiği zaman ses çıkaran bir çan ve bir kaç parça oyuncak benzeri eşya. Arka taraftaki mezarlık içinde birkaç tabela hazırladım ve mezarlığın içine çevresine yerleştirdim. Tabelalara farklı cümleleri kırmızı boya ile yazdım. "Canım çok sıkılıyor. Bana gelmelisin. Ölüm her an ensende. Korkuyorum. Yalvarırım beni bu azaptan kurtarın." gibi cümleleri mezar taşı ve tabelalara yazarak korkunun etraftaki etkisini artıracağımı düşündüm. Böylece amcam ve adamları hatta hiç kimsenin göz hapsinde olmayacak, dilediğim gibi şehir gürültüsünden uzak yaşayacaktım. Ayrıca planlarımı gerçekleştirmek için oldukça ideal bir mekândı. Evin kilerindeki bütün gıdaları attıktan sonra içerisini temizlerken, raf gibi duran tahtanın arkasında bir kapı olduğunu fark ettim. Usulca kapıyı açıp içeriye baktığımda aşağıya doğru inen on- on beş basamaklı bir merdiven vardı. Bir gaz lambasını yakıp yavaşça merdivenlerden indim. İtiraf etmeliyim ki çok farklı bir duyguydu. Heyecan ve korkunun ortak bir adı var mı bilmiyorum ama tarifi mümkün olmayan bir duyguya esir düşmüştüm. Merdivenden indikten sonra uzun, dar bir koridor vardı önümde. Yaklaşık iki yüz elli adım yürüdükten sonra duvara dayalı bir merdivene denk geldim. Duvarda bulunan, gaz lambasını koymak için yapıldığını düşündüğüm yere gaz lambasını bırakıp merdivene tırmandım. Merdivenin en üstüne geldiğim zaman hemen üzerimde bulunan kapak gibi duran kapağı zorladıktan sonra açtım. Açınca gün ışığıyla aydınlandı her yer. Kafamı çıkarıp etrafa baktığım zaman evin arka tarafındaki mezarlığın sonunda bulunan koçbaşlı mezarın hemen önünde olduğumu gördüm. Evin kilerinden açılan kapı mezarlıktaki mezardan tekrar açılıyordu. Yaşamdan ölüme,

ölümden yaşama diye düşündüm. O zamanın şartlarında yapılmış kaçış yoluydu aslında. Bu tür tüneller hemen hemen tüm ermeni evlerinde bulunuyordu. Kapağı tekrar kapatıp içeriden kilitleyecek bir şeyler buldum. Sıkı sıkı kapattıktan sonra kiler kısmındaki kapıyı da sağlamlaştırdım. İçeriden kaçabiliyorsan, dışarıdan da sızan olabilirdi. Gerçi eve yaklaşamayanlar mezarlığa hiç yaklaşamazdı. Ki böyle bir devirde en çok korkulan şey ölülerdi. Dirilerin mahvettiği hayatta ölülerden korkuyorlardı. En son mezarlığa gidip tünel çıkışını kamufle ettim. Artık dışarıdan bu geçidi bulmak imkânsız denecek kadar zordu. Evin bodrumunu fark etmem biraz zaman almıştı ama sonunda ona bakma fırsatını da bulmuştum. Bu ev ben ve amacım için biçilmiş kaftandı. Anlattıkları şeylerden hiçbir zaman korkmadım. Evet, bazen tuhaf sesler duyabiliyorum. Ya da karartılar görebiliyorum. Mezarlık yakınında olmam da biraz ürkütmüyor değil. Fakat sesler açık alanda rüzgârdan kaynaklanabilir. Ayrıca bahçeye ses yapması için kendi yerleştirdiklerimde vardı. Bu yüzden içim biraz rahattı. Karartılara gelince, etraftaki ağaçlar ve ışık düşünülünce gayet normaldi. Ağaç gölgeleri bir yere yansıdığında çok tuhaf görüntüler ortaya çıkabiliyor. İnsanlar kendilerine korkmak için ya da birbirilerini korkutmak için bahaneler buluyordu bana göre.

Günlerimi kitap okuyarak ve evde bulduğum ilginç kitapları inceleyerek geçerdi. Bodrumu fark ettiğim zaman her şeyin yeni başladığını anladım. Bodrumu baştan sona temizleyerek kendim için özel bir alan haline getirecektim. Müze gibi tarihi eserlerle dolu bu evin bir mahzene ihtiyacı vardı. Bu kadar namlı bir eve birde işkence hikâyeleri eklenirse efsane olurdu. Bodrumu istediğim hale getirmek aylarımı aldı. Önce bir pikap almam gerekiyordu. Sonra bodrumu tamamen ses geçirmez hale getirmek için

aldığım malzemeleri oraya taşımak. Bir yardım eden olsaydı daha çabuk biterdi belki ama tek başıma herkesten habersiz yapmayı tercih ettim. Her karışında her santiminde emeğim var bu yerin. Buradaki tarihi eser gibi görünen bütün aletleri en ince ayrıntısına kadar inceleyerek kendi şartlarımla yapmıştım. Kullanmak nasip olur mu bilmiyordum ama kullanmayı çok istiyordum.

Uzun zamandır şehirden uzak olduğum için amcam da tamamen beni unutmuştu. Planı başlatmak için oldukça doğru bir zaman olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden çok basit bir planla amcamı kapana çekecektim. Evet, teferruatlı bir plan olacağını söylemiştim. Öylede oldu zaten. Bütün plan hazırdı. Tek eksik avın tuzağa düşmesini beklemekti. Tamda burada, bahsedilen o ikinci mektup devreye girecekti. "*Oğlum, Arslan. Amcan düşündüğün gibi biri değil. O çok kötü birisi. Bu yazdıklarımı okurken sakın ola ki bunlardan amcana bahsetme. Ne amcana ne de başka birine. Sana vereceğim adrese git ve orada bulunan evin bodrumuna in. Sakın korkma. Bodrumda bir sandık var ve o sandığın içinde kilitli bir kutu. O kutuyu alıp, emniyet müdürü Veli'nin yanına git. Kutuyu verip benim gönderdiğimi söyle. Sonrasında uzun bir süre ortalıkta görünme. Şehir dışına çık. Amcandan uzak dur. Amcanın yakalandığını ya da öldüğünü duyarsan, dilediğin gibi şehre geri dönebilirsin. Her şeyi yerle bir edecek bütün bilgiler o kutuda mevcut.*" Basit ve saçma bir mektup olmasına rağmen oldukça tehditkârdı. Amcam gibi köşeye sıkışmış bir çakal kurtulmak için kendi bacağını bile koparabilirdi. Yapmam gereken tek şey o mektubu amcama ulaştırmak ve amcamı evin bodrumuna çekmekti. İşte amcamı o zaman tek yakalayabilir ve her şeyin cevabını öğrenebilirdim. Korktuğu her ne ise yanında birini getirerek onu açık etmek istemeyeceği kadar önemli olduğunu düşünüyordum. Bir

başkasını göndermeyecek kadar mühim bir mesele olmalıydı onun için. Hem zaten mektuba göre ya yakalanacak ya ölecekti. Mecbur gelmesi gerekiyordu. Şüphe çekmemek için mektubu nasıl gönderebileceğimi bilmiyordum. Benden almamalıydı hatta beni hatırlamamalıydı. Mektubun benim elime değil de kendi gücü sayesinde kendi eline geçtiğini düşünmeliydi. O yüzden ona birini gönderecek bana bir mektup olduğunu ve bunu bir miktar para karşılığında satacağını söyleyecekti. Para karşılığı olmalıydı çünkü babasından kendisine yazılan son mektup olabilir diyecek ve amcamın maddi gücüyle mektuba para vermesini ve elinden almasını sağlayacaktı. Nasıl olsa ikinci mektup meselesi daha önce onu tedirgin etmişti. Bu defa zaten bunu yapacak kişi amcamdan istediği kadar para koparabilecekti. Bunun için paragöz biri olması yeterliydi. Ayrıca kolay harcanabilir bir aptal. Amcamın onu öldürme ihtimalini düşünürsek ki bu gayet doğal bir durum. Para vermek yerine bir kurşuna halletmek onun için daha mantıklıdır. Böyle onlarca insanın bulunduğu bir şehirde olduğum için çok şanslıydım. Bir akşam pata-patçıların mekânına gittim. Ucuz kaçak içki içen berduşların. En ayık olanına yaklaşıp yapacaklarını anlattım. Yüzümü şapkayla ve gözlükle kapatmıştım. Mektubu açarsa para alamayacağını belirtip cebine üç-beş kuruş sıkıştırdım. Mektubu verince milyarlar alabilirsin zengin adam sonuçta dedim. Amcamı tanıdığı ve bir kaç kez içki parası koparabildiği için kabul etti. Saçma hikâyeler anlatmaya başlamıştı ki, sakın mektubu açma, kimseye bundan bahsetme ve sıkı pazarlık et deyip oradan uzaklaştım. Oltaya yemi takıp, avın oltaya düşmesini beklemek sabır işidir derler. Bende heyecan ve merakla beklemeye başladım.

Amcam geldiği zaman onun için güzel bir karşılama hazırlamam gerekiyordu. Koskoca Fikret Argun için sıradan bir karşılama yapılmazdı elbette. Ayrıca benim amcam olması onun için ek hazırlıklar yapmamı gerektiriyordu. Bu yüzden eve geçmeden önce biraz alışveriş yaptım. Eve geldiğim zaman dış bahçe kapısını aralı bırakıp evin bütün kapılarına otomatik kilit taktım. İçerideki bilgisayardan tek tuşla kapıları açabilecektim. Aynı bilgisayarla evin ve bahçenin bütün lambalarını kontrol edebiliyordum. Ayrıca her yere gizlice yerleştirdiğim küçük hoparlörler sayesinde nereden geldiği belli olmayan yankılı sesleri çıkarmak oldukça kolay oluyordu. Bir nevi korku evi süsü verdim de diyebiliriz. Gerçi korku için bunlara gerek yoktu, evimin namı yeterdi ama amcam için özel olsun istedim. Amcamın gelişini ve sonrasındaki bütün adımlarını aynı bilgisayardan, etrafa yerleştirdiğim gizli kameralar sayesinde izleyebilecektim. Nihayet kapana düştüğünde son bir sürprizle onu aniden alt edecektim."

"Ne yani amcanı hemen öldürecek miydin?"

"Hayır Küçük. Amcamı hemen öldürmeyecektim. Yani sonradan da öldürmeyi düşünmüyordum. Ölüm onun için bir kurtuluş olurdu. Onun korkuyla yaşaması gerekiyordu. En azından bir süre. Her şey hazırdı. Ben kahvemi alıp dipteki odaya kurduğum bilgisayarın karşısında kitap okurken, göz ucuyla da ekrandan kameraları kontrol ediyordum. Uzun bir süre bekledikten sonra havanın karardığını fark edip uyumak için yatağa gittim. Amcam akşam gelemeyecek kadar korkaktı. Nasıl olsa evin yerini ve namını iyi bilirdi. Kesin onu da küçükken buraya getirip atmakla tehdit etmiştir dedemler diye düşünmüştüm. Bu yüzden akşam ya da gece geleceğine ihtimal vermiyordum. Yinede uyumadan önce dış bahçe kapısını kapatmak için yataktan kalkıp dışarıya

çıktığımda derin bir nefes alıp kapıya yöneldim. Kapının önünde bir karartı gördüm ve aniden saklandım. Amcamın gölgesi sandığım o karartı aslında bahçeye girmeye çalışan bir köpeğin gölgesiydi. Gülmekten kendimi alıkoyamadım ve olduğum yerden çıkıp hoşt diye bağırdım. Köpek korkudan arkasına bile bakmadan değişik bir sesle havlayarak kaçtı. Kapıyı kapatıp yatağıma giderken, o kaçan köpeğin amcamdan hiç bir farkı olmadığını düşündüm ve o gece gülerek uyudum. Sabah erkenden uyanıp aynı şekilde mesaiye başladım.

Sabah saat 09.10'da bahçe kapısını bir elin araladığını gördüm. Kitabı kenara bırakıp hemen ekranları dikkatle kontrol etmeye başladım. Kapıdan içeriye önce amcamın kafası uzandı. Biraz etrafa bakındıktan sonra bütün bedeni kapıdan geçmişti. Korku ve telaşla etrafına bakınırken ürkek adımlarla ilerliyordu. Etrafı inceleyerek dışarıda bodrum için olsa gerek kapı girişi arayıp ardından evin giriş kapısına yöneldi. Elini tam kapı koluna atacakken düğmeye basıp kapıyı otomatik olarak ben açtım. Kapının kendiliğinden açıldığını görünce korkudan bir kaç adım geriledi. Yüksek baykuş sesini ve rüzgâr uğultusunu andıran sesleri bilgisayardan ayarlayıp çaldım. Amcam sesleri duyunca geriye dönüp gitmeye yeltendi ama ardından cesaretini toplayıp kapıdan içeriye girdi. Bu saatte gelmesinin sebebi korkusuydu. Ayrıca cesaretini toplayıp eve girme sebebi de buradan geri dönerse zaten öleceğini bilmesiydi. Yani ben öyle olduğunu düşünüyordum. Sonuçta köşeye sıkışan fare kediye saldırır. Eve girdikten sonra aynı ürkek adımlarla bodrumun kapısını aramaya devam etti. Seslerin onu ürküttüğünün farkında olmama rağmen sesi aniden kapatıp sessiz bir ortam oluşturdum. Çünkü aslında sessizlik insanı daha çok korkutur. Ona kolaylık sağlamak

için bodrum kapısına doğru kömür odun parçaları bırakmıştım yere. Diğer kapıları da kilitlemiştim. Her ne yaparsam yapayım amcamın normalde kullanamadığı o beynini korku halinde kullanabileceği ihtimalini düşündüğüm için biraz kendimden utanıyordum açıkçası. Kapının üzerine de kocaman kırmızı boyayla "Mahzen" yazmama rağmen tam karşısındaki küçük kapıya yönelmişti. Yani benim bulunduğum odaya. Bodrum yazsam daha iyi olurdu diye düşünmüştüm ama bunun biraz geç kalmıştım. Biraz tedirgin olsam da hemen bodrumun kapısını otomatik olarak açtım. Kapının açılırken çıkardığı ses amcamın korkarak yerinden zıplayıp kalçasının üzerine düşmesine sebep olmuştu. O anki sıçrayışı kaydedip sonrasında yıllarca izleyip güleceğim hiç aklıma gelmezdi. Fakat o anda gülmemek için kendimi çok zor zapt ettim. Yerinden yavaşça kalkıp kapıya doğru korkuyla yaklaşırken bir eliyle kalçasını tutuyordu. Kapıdan içeriye girdiği zaman merdivenlerden aşağıya inmek için telefonun ışığını yakıp yolunu aydınlattı. Biraz etrafı aradıktan sonra eski bir sehpanın üzerinde duran küçük sandığı fark edip yanına yaklaştı. Telaşla bir eliyle sandığı açmaya çalışırken diğer eliyle de telefonu tutmaya çalışıyordu. Tam olarak istediğim yere gelmişti. Sağ elimin işaret parmağını bilgisayardaki tuşa yaklaştırdım ve o tuşa bastığım an oraya yerleştirdiğim hava basınçlı enjektör tüfeği tetiklenecek ve içinde ketamin bulunan iğne Fikret beye saplanacaktı. Genelde belediye bunu köpekleri bayıltmak için kullanıyordu ve amcamda kullanmam için hiçbir engel yoktu. Köpeğe zararı yoksa amcama da bir şey olmazdı. Biraz sağa sola debelendikten sonra sol eliyle sağ omzunun arkasına saplanan iğneyi zor da olsa çıkarıp elindeki iğneye baktı. Baktıktan hemen sonra zaten direk yere yığıldı. İğne içindeki ilaç köpeklere göre ayarlı olduğu için

biraz artırıp tam da amcama göre oldu diye düşünmüştüm. Biraz dozunu kaçırmış olabilirdim. Sonuç olarak işe yaramış ve amcam bayılmıştı."

"*Ya ölseydi? Hiç mi vicdanın sızlamadı? İnsana hiç hayvan şeysiyle vurulur mu? Sen gerçekten de kaçıksın.*"

"Hemen vicdan yapmaya başladın. Yaşından dolayı mı bilmiyorum ama çok duygusalsın. Bende küçükken duygusaldım. Tabii bunu o zamanlar bilmezdim. Sonradan anladım. Çok duygusal olmak seni çok üzer. Aslında duygular insanı daima üzer çocukken. Bunu belki ileride anlayabilirsin. Bu durumu amcamın da anlaması gerekiyordu. Küçükken kendisini üzmeyen duyguları, artık onu üzmeye başlamalıydı. Ömrü boyunca insanlara yaşattığı acıları tatmalı ve onların acısına ortak olmalıydı. Hepsinin bedelini cehennemde ödemek yerine bir kısmının burada ödenmesi sağlanmalıydı ve bu işin sorumluluğu bana aitti.

Amcam gibi insanların kendi bokunda boğularak ölmesi gerekiyordu. Lakin bu durumu bodrumumda gerçekleştiremezdim. Çünkü öyle bir durumda cezalandırılan o değil ben olurdum. O koku, mikroplar falan… Tabii ki amcamı bir yere kapatıp aylarca sıçarak orayı doldurup boğulmasını beklemeyecektim. Onun için gerçekten inanılmaz düşüncelerim vardı. Bodrumum, tarihi bir yapıya sahipti ve onca uğraşım sonucunda yaptığım tarihi aletlerle süslemişti. O yüzden burada öyle bir durumun gerçekleşmesi imkânsızdı. Başta da dediğim gibi benim amcam olması nedeniyle özel olmalıydı. Bu sebepten ötürü kazma kürek alarak evin yan tarafındaki, duvarla ev arasında kalan dar alandan başlayarak yeni bir mekâna kapı açacaktım. Hem dar olması hem de kameraların o tarafı görmemesi nedeniyle en güzel ve mantıklı yer orasıydı. Evden iki yüz metre ileride mezarlığın yola uzak olan

kısımda kapısı kilitli küçük bir bekçi kulübesi vardı. Mezarlığa tabela yerleştirirken bir göz atmıştım. Evin kapısını sağlam kilitlemişlerdi ama penceresi kırıktı. Kırıktan içeriye girip kulübenin içine bakmıştım. Kulübenin de küçük bir bodrumu vardı. Bodrumda tahtadan birkaç tozlu tabut olsa da biraz temizledikten sonra tamda istediğim gibi olabilirdi. İşte yapmam gereken tek şey ilk olarak iki yüz metrelik bir tünel kazmak olacaktı. Şimdiki teknolojiyle çokta zor olmayacağını düşünmüştüm. Çalışmalara başlayıp tüneli bir an önce bitirmek için elimden geleni yapacaktım. Heyecanlıydım ve çok işim olduğunu düşünüyordum. Elimi çabuk tutarsam ve biraz kendimi zorlarsam en fazla bir haftaya bitirebilirdim. Öncelikle gerekli ekipmanı almam gerekiyordu. Tabii ki bu ekipman kazma kürekten ibaret olmayacaktı. İmkânsız gibi görünüyordu ama başarabilirdim.

Hata yapmamak için ilk işim amcamı soyundurup bodrumdaki kendi yaptığım tarihi, iğneli sandalyeye kol ve ayak bileklerinden bağlamak oldu. Kirlenmemesi için iğnelerin üzerini kalın kartonlarla kapatmıştım. İğneler benim için değerliydi. Ayrıca amcamın da ölmesini istemezdim. Işıklar sönük, içerisi zifiri karanlıktı. Bu süreçte onu orada tutacaktım. İğneli sandalyenin ortası açıldığı için tuvalet ihtiyacını karşılamak adına altına bir kova koymam yeterdi. Yemek yedirme işini ise karanlıkta, sessizce, maskeyle ben yapacaktım. Beni tanımasına gerek yoktu. Biraz merak etmeliydi. Hem kendisine hazırlayacağım sürpriz için vaktim olacaktı hem de karanlıkta ve soğukta amcamın biraz olsun sinirleri gevşeyecekti. Sadece biraz zamana ve sabretmeye ihtiyacı vardı. Elbiselerini arabasının arka koltuğuna attıktan sonra arabaya binip evden ve şehirden oldukça uzaklaştım. Ermenistan sınırı yakınında ıssız kayalıkların olduğu bir köşede, arabayı yol-

dan görünmeyecek şekilde uçurumdan aşağıya attım. Bu yol pek kullanılmazdı. Aynı zamanda yakın çevrede yerleşkede bulunmuyordu. Şu arabaları kolay bulmak için taktıkları şeylerden de takmazdı amcam arabasına. Yani arabanın fark edilmesi için uzunca bir zaman gerekiyordu. Aynı şey amcamın yokluğu için geçerli değildi. Sonuçta bir iş insanıydı kendisi. Bu duruma da bir çözüm bulmalıydım. Bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde eve ulaşmam ve yeni mekân için kazmaya başlamam gerekiyordu. Sonra amcamı mekâna taşımalı ve planın geri kalanını devreye sokmalıydım. Fakat öncesinde bu ıssız yerden kurtulmak için bir araba bulmam gerekiyordu. O arabayı bulmak için de bir kilometre ilerideki yola kadar yürümem. Neyse ki yürümeyi seviyordum."

"Ben eski çağlarda yaşamayı çok isterdim. Özellikle orta çağın başlarında. O dönemin insanları nasıl bir mücadele ile yaşar, hayatta kalmak için ne bedeller öder, nasıl yemek bulur hepsini bizzat yaşamak, o yüzlerce yıl ayakta kalan yapıları, tarihi eserleri nasıl inşa eder görmek isterdim. Mesela yemek tariflerini nasıl buldular? Bulduktan sonra nasıl yaydılar. O zamanın saray yaşantısı şimdikiyle aynı mıydı? Sultan halkı sömürürken sarayda keyif mi çatardı? Halkının açlıkla mücadele etmesini elinde bir ceylan buduyla mı karşılardı? Halkın arasına karışmaya, yüzüne bakma cesareti var mıydı? Büyük ihtimalle bu dönemde olan ar çatlamaları o eski dönemlerde yoktu.

Savaşçı olmak isterdim mesela. Öyle hemen ölen cinsinden değil, en iyilerinden. Ayakta kalıp o meydan savaşının havasını iliklerime kadar çekmek isterdim. O ölen, yaralanan insanların ölüm çığlıklarını, haykırışlarını duymak, gözlerindeki korkuyu, yüzlerindeki cesareti, o hengâmeyi görmek isterdim. Savaş sonrasındaki binlerce, on binlerce cesedin arasında yürümek oradaki vahşete tanıklık etmek isterdim. O çamurla karışmış kanın kokusunu, çürümeye yüz tutmuş cesetlerin çıkan ruhlarını hissetmek isterdim. Kazanan tarafın askerlerinin cesetlerdeki eşyaları, kıyafetleri nasıl çıkardığını, sonrasında cesetleri nasıl topladığını izlemek, savaş sonrası evlerine dönen askerlerin ve dönemeyenlerin ailesini yakından görmek o anı nasıl karşıladıklarına tanıklık et-

mek isterdim. Acıdan nasıl haz, hazdan nasıl acı çıkarılır belki öğrenirdim.

Oysa çok yanlış bir çağa denk geldim Küçük. Çağ yanlış olsa da, ülkede hala bir padişah mevcut. Öyle savaşçı ruhlu olanından değil, halkın boynuna dolayıp, elindekini gasp edeninden ve onlardan aldıklarıyla akrabalarına keyif sefası sürdüren cinsinden. Hem ayrıca bende savaşçı sayılırdım. Kılıcımdan kan kokusu yerine, kalemimden mürekkep kokusu dağılıyor etrafa. Tüm her şey benim kılıcım doğrultusunda gerçekleşiyor aslında. Öyle bir güç ki bu, sarhoş eder insanı… Tarifsiz büyük bir güç... Şimdiki kendini padişah sanan şaklabanın gücünden daha büyük olduğu konusunda iddiaya bile girerim. Çünkü bana engel olabilecek hiçbir şey yok. Ben kendi yarattığım dünyanın tanrısıyım."

"*Boşuna Kaçık demiyorum sana. Sen nasıl bir dünya yarattın da Tanrı oldun*?"

"Hahaha… Aslına bakarsan Küçük, henüz yaratmış olduğum bir dünya yok. Bu mümkün de değil sanırım. Asıl Tanrının yarattığı dünyada bir şehirde sadece o şehrin geçici olarak Tanrı vekilliğini üstlenebilirim diye düşündüm. Hâşâ Tanrıya rakip olmak değil niyetim tabi ki, hem Tanrıya kendini rakip sanan şimdiki ülkenin başındaki padişah müsveddesi. Benimkisi sadece Tanrının işini kolaylaştırmak diyebiliriz. Ya da nebiliyim Tanrının eli gibi düşünebiliriz. Şehirdeki kötü insanları temizlemeye ant içmiş gizli bir kahraman demek daha güzel geliyor sanki kulağa. Kötü nam salmış, iyi bir kahraman.

Birkaç hafta içerisinde biteceğini düşündüğüm ve bugünkü teknoloji ile daha kısa süreceğini söylediğim tünel yaklaşık beş haftada tamamlandı. Bu kadar uzun sürmesinin başlıca sebebi yalnız olmamdı. Bir kişi daha olsaydı eğer yanımda, bu süreç yarı

yarıya düşecekti. Çünkü hem tüneli kazmak hem de içerideki toprağı dışarıya çıkarmak işkence gibiydi. Teknolojik birkaç alet kullandım elbette ama onlar sadece bana birkaç hafta kazanmamı sağladılar. Başka bir etkende sanırım daha önce hiç böyle işlerde çalışmamış olmamdı. Hele birde tüneli desteklemem gerektiği meselesi vardı. Hiç aklıma gelmemişti. İyi ki başlarda ufak bir çökme olmuştu da benim jeton düşmüştü. Tüneli destekleyerek ilerlemeye başlamıştım. Tünel bittikten sonrada bazı şeyleri düşünmediğimi fark ettim ama onun çözümü kolay oldu. Eşyaları tünelden geçirmem zor olacaktı. Bu yüzden bazılarını parçalar halinde geçirdim. Bazılarını ise gece karanlığında mezarlıktan geçerek kulübeye taşıyıp kırık pencerelerden soktum. Sonrasında o pencerelere demirden kapaklar yapıp kilitledim. Hem kimse giremeyecek hem de lazım olduğu zaman kullanabilecektim. Oranın bodrumu için pek uğraştığım söylenemez. Temizlemekle bile uğraşmadım. Nasılsa batacaktı. Her şeyi yerleştirip tekrar birleştirdikten sonra tek sorun amcamı oraya taşımaktı.

Ben tüneli kazmaya başladığımdan beri amcam aynı sandalyeye bağlı olarak yaşamaya çalışıyordu. Karanlıktan olsa gerek artık çok sakin bir tavrı var, çok fazla bağırmıyor hatta konuşmuyor bile. İlk zamanlar öyle bir bağırıyordu ki götü yırtılacak diye ödüm kopuyordu. Orospu çocuğu birde çok ağır küfür ediyordu. Normalde durumundan dolayı aldırış etmem ama arada öyle ağır şeyler söylüyordu ki aç bırakmak geliyordu içimden. Onun için aslında bu süreç gelecekte yaşayacağı şeylerin yanında çok hafif kalacaktı. İyi besliyordum. Nasıl ki köpek besleyen birisi mama saatini, suyunu ve ilaç zamanı geldiğinde ilacını hiç aksatmadan veriyorsa öyle davrandım ona. Tek fark dolaşmaya çıkarmamam ve tuvaletini olduğu yerden yapmasına izin vermemdi. Sonuç

olarak kova ile olsa da onun pisliğini ben temizliyordum. İyi bir sahip olmaya adaydım bence. Vücudu uzun zamandır hareket etmediği için biraz olsun kırılmış olmalıydı. Kırılmış derken tutulmuş işte. Hareket etmesi olanaksız gibiydi. Bu yüzden onu kulübenin bodrumuna taşımamda zor olacaktı.

Amcamın yokluğunu ilk haftalar kimse fark etmezdi. Çünkü itin kopuğun biri olduğunu herkes bilirdi. Bu yüzden onun yine eğlence peşinde olduğunu düşünür ve aramazdı. Ayda bir olsa da böyle şeyler yapardı. Fakat sonrası için önlem almam gerekiyordu. Müdürlerinden birini arayıp onula konuşturmak geldi aklıma ama ona güvenmediğim için bunu yapmadım. Fakat bu işi yine onun telefonundan yapmak daha mantıklı olacaktı. Bu yüzden kıyafetlerini atmaya giderken yol üzerinde kapatıp gömdüğüm telefonunu çıkarmam gerekiyordu. Elimdeki kazma küreği bırakıp bir akşamüzeri yola çıktım. Telefonu açtığımda birden çok arama ve mesaj vardı. Dikkate almadım. Hemen bir mesaj grubu oluşturup ortaklarına ve müdürlerine "Bir süre yurt dışında olacağım. İşler sana emanet. Gelince konuşuruz. Soran olursa iş için gittim, yokluğumu aratma." diye mesaj gönderip telefonu kapattım. Mesajı grup olarak göndersem de herkese ayrı ayrı gideceği için direk şahsa yönelik hitapta bulundum. Böylece her biri kendini özel bir bok sanacaktı. Ardından telefonu tekrar aynı yerine gömdüm. Geri dönüp tünel işlerine devam ettim. Attığım mesajlar işe yaramış olmalı ki amcamı tünel bitene kadar ne arayan ne soran oldu.

Uzun zamandır hareketsiz olduğu için ayakları ve kollarını hareket etmekte zorluk çekiyordu. Hareket ettirmeye çalışınca küfür etmeye başladı. Bu böyle olmayacak deyip kalan ketamini şırıngayla omuzdan enjekte ettim. Çok geçmeden olduğu yerde

sızdı. Fikret Beyi taşımak zor olacaktı. Aklının kıt olduğu kadar cüssesi de taşıyamayacağım kadar büyüktü. En güzeli amcamı arabayla güzel bir gezintiye çıkarmak diye düşündüm. Uzun zamandır onu burada tutarak haksızlık etmiştim. Ufak bir gezintiyi hak etti. Hemen bir araba ayarladım ve bodruma indim, üzerime bir yağmurluk giyindikten sonra amcamı sırtlayıp arabaya kadar taşıdım. Uzun zamandır pislik içindeydi ve üzerime bulaşmasını istemezdim. En korunaklı şey yağmurluk olur diye düşündüm. Zaten onu oradan çıkarır çıkarmaz baştan aşağıya bodrumu temizledim. Amcamı arabaya oturttuktan sonra sürerek tünele doğru getirdim. Arabanın içindeyken arabayı tünele indiremezdim. Bu yüzden arabayı yan yatırıp amcamı yavaşça yere indirdim. Sonra el arabasını tünelin içine indirip onu tekrardan arabaya bindirdim. Oldukça zahmetli bir iş olmuştu benim için. Amcamı da eşyalar gibi parçalayıp taşımak daha kolay olur diye düşündüm ama birleştirmede sorun yaşarım diye yapmadım. Ben Tanrıya yardımcı oluyordum ama o bana yardım etmeyecekti biliyorum. En azından bu konuda yardımcı olmazdı. Sonuç olarak amcamı parçalamadan onun için hazırladığım yere getirdim. Burası onun evi olacaktı. Zamanla elbette arkadaşlarını da yanına getirecektim. Onu özel olarak hazırladığım orta noktada bulunan yerine yerleştirip uyanmasını bekledim. Beklerken sıkılmamak için kitap okuyordum. O gün uzun bir süre kitap okudum sanırım. O ise uyandığında saçma sapan etrafa küfürler yağdırmaya başlayınca kitabı kapatıp onu izlemeye başladım. Başlarda beni fark etmemişti fakat fark edince öfke ve şaşkınlık içinde bana baktı. Bir süre konuşmadı. Bende konuşmadan ona bakıyordum. Olduğu yeri incelemeye başlayınca her şeyi anlamış gibi bana baktı. Onu ağırlama şeklimden hoşlanmamış gibiydi.

Oysa ben sırf onun için orta çağlarda kullanılan yaygın bir sergileme tarzına sahip kafes yapmıştım. Beğenmemesi beni oldukça üzerdi. Eskiden bu kafesler bir insan sığabileceği kadar genişlikte yapılır ve şehrin, kalenin meydanına asılırdı. Suçlu soyundurulup kafese yerleştirildikten sonra yukarıya çekilir ve halka ibret olsun diye sergilenirdi. Aç bırakılır ve zamanla ya açlıktan ölürdü ya da kargalar tarafından gaga darbeleriyle. Kemik parçaları kalana kadar o kafeste tutuyorlardı. Canlısını bırak, ölüsüne bile saygı gösterilmiyordu. Elbette ki ben cani biri değildim. Amcamın kafesinde az da olsa hareket edebileceği kadar bir alan bırakmıştım. Ayrıca onun kafesini tavandan asmak yerine yerden on santimetre kadar yükseğe asmıştım. Hareket ettikçe sallanması gerektiğini düşündüm. Hareket ettikçe sallanacak ve uykusu dağılacaktı. Ayrıca eğilemeyeceği için oturamayacak, ayakta durmak onu oldukça yoracaktı. Uyumaması onun için daha doğru olur diye düşündüm ve bu yüzden sallanabilecek şekilde tasarladım. Ne de olsa bir tane amcam vardı değil mi? Kafesinin altına ise leğene benzer bir alan yapmıştım. Kafesin tabanından biraz geniş olmuştu. Bunun sebebi ise amcamın dışkısının ziyan olmayıp hemen alt kısmında birikmesiydi. Ziyandan ziyade onun için özel bir tuvalet yapacak değildim ve artık pisliğini temizlemeyi düşünmüyordum. Bana göre pis insanlar pisliğinde boğulmalıydı. Amcamı boğmak içinse biraz zamana ihtiyacım vardı. Çünkü ondan alacaklarım ve öğreneceklerim hala bitmemişti.

Sen! Diye başladı cümlesine. "Eye gavadın dölü, meni bu hala sen mi getirdin itoğlu it. Senin doğuranın men götüne geleme boyu çapıt sohum." gibi küfür etmeye başlayınca susturmak için elimdeki kitabı kenara bırakıp yılan kancasını elime aldım ve direk penisini kanca ile yakaladım. Eliyle çıkarmaya çalışsa da hareket

alanı kısıtlı olduğu için kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ben gülümserken o acıyla kıvranıyordu. "Eye dur yapma tamam." diye haykırırken biraz gevşetip ardından tekrar sıkıyordum. Aslına bakarsan eğleniyordum. Küfür etmeden konuşacağına söz verene kadar aynı şeyi tekrarladım. O da fazla dayanamadı zaten. Geçip yerime tekrar oturdum ve kitabımı okumaya başladım. Bir süre konuşmadan bekledi fakat en sonunda dayanamayıp tuvalete gitmek istediğini söyledi. Bende gayet normal bir şekilde olduğu yere yapabileceğini söyledim. Şaşırmıştı ama sonrasında sen nasıl istersen deyip penisini bana doğru eliyle kaldırıp ucunu kısa bir süre sıktı ve bıraktı. Sidiğinin benim üzerime sıçramasını istemişti fakat ben bunu da düşündüğüm için biraz uzakta oturmuştum. Çocuk gibi eğlendiğini görünce gülümsedim. Kitabıma kaldığım yerden devam etmeye başladım. O bana sorular soruyor hakaretler ediyordu ama ben kitabımı sakin bir şekilde okumaya devam ediyordum. En sonunda dayanamayıp küfür etmeye başlayınca elimi usulca kancaya uzattığımı gördü ve hemen sustu. Amacım onu biraz olsun psikolojik olarak yıpratmaktı. Bunu fazlasıyla yapmıştım. Acıktığını söylediğinde yanımda getirdiğim sandviçi kancayla ona uzattım. Biraz duraksayıp yüzüme baktı ama açlıktan olsa gerek alıp direk yedi. Bir süre daha sessiz kalmaya devam ettim ve yine tuvalete gitmesi gerektiğini, bu defa büyük olduğunu söyledi. Yine aynı tavırla olduğu yere yapabileceğini söyleyince çılgına döndü. Küfürler savurdu. Kancaya elimi uzatsam da devam etti. Bende usulca kalkıp evime gitmeye karar verdim. Arkamdan ayaklarım ağrıyor oturmam lazım diye haykırdı. Sessizce lambayı kapatıp tünelin kapısından çıktım.

Ertesi sabah içeri girdiğimde baygın gözlerle bana bakıyordu. Kahvaltılık sandviçini uzattığımda ağır hareketlerle alıp arkasını

dönerek yedi. Kafesin arka tarafına doğru sıçmıştı. Dışarıya doğru yapmaya çalışsa da dışkısı yukarıdan aşağıya doğru yayılarak düşmüştü. Kafesin temiz köşesinde durmaya gayret gösteriyordu. İçerideki koku beni rahatsız etmişti. Bu yüzden o sandviçini yerken bodrumun üst kata çıkan kapısını açtım ve demirden yaptığım pencerelere delikler açtım. Az da olsa içerideki pis kokuyu çekeceğini temenni ediyordum. Ayrıca dışarıda bu kokudan rahatsız olacak kimse yoktu. Ölüler de alışkın olmalıydı, rahatsız olacaklarını düşünmüyordum. İşimi bitirip yanına gittiğimde ağlamaya başladı. O zamana kadar bağırmayı bırak ağzından tek kelime çıkmamıştı. Ağlarken "Niye. Ne yaptım men sene, men senin emminem." diye kısık sesle söyleniyordu. Tek kelime etmeden oturup onu izliyordum. Yüzüme bakmıyordu çünkü içinde bulunduğu durumdan utanıyordu. Evet, onun da utanma duygusu olduğunu o zaman anladım. "Allah'ım yardım et" diye yalvarmaya başlayınca dayanamadım. Onu hatırlamak aklına yenimi geldi diye çıkıştım. Garibanın hakkını yerken, annemi babamı hatta Selim'i öldürürken geliyor muydu aklına? Aniden gözlerini büyüterek bana baktı. Korku dolu ve şaşkın gözlerle… Evet, biliyorum dedim. Selim az da olsa bazı şeylerden bahsetti. Mesela senin nasıl iş adamı oluğundan, babamın nasıl biri olduğundan ve ne tür işlerle uğraştığınızdan bahsetti. O da bu yüzden öldü değil mi? Bana bak! Gözlerini aç ve bana bak! Görüyor musun? Gözlerime bak ve bende biraz olsun insanlık görüyor musun söyle! Beni bu duruma sen getirdin. Senin yaptıkların yüzünden bu haldeyiz. Ne istedin babamdan? Annemden? Onca garibandan. Oysa ne güzel sıradan bir hayat yaşayıp gidiyordum. Her şey o kadar ani gelişti ki bana ne olduğunu bile anlamadım. Akşam yemek planı bile yapamayan ben şimdi ne planların peşinden

sürükleniyorum. İçimdeki canavarı sen ortaya çıkardın. Aslında içimde hep bir fırtına vardı ama bunları tetikleyen her şeyimi kaybetmem ve amaçsız kalmam oldu. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Çünkü bu durumdan oldukça zevk aldığımı fark ettim. Aslında bir insanın içindeki insanlık, sevdikleri tarafından öldürülürmüş. Ya sevgisizlikle ya da ihanetle... İnsana en büyük zararı sevdiği verirmiş. Bu yüzden etrafımda fazladan hiç sevdiğim yoktu. Olanları da sen aldın. Bugüne kadar nice garibanın ahını, gencin umudunu ve insanların hayalini çaldın. Aldığın hayatları saymıyorum bile. O yüzdendir ki sevgili amcacığım, senin Tanrın buraya gelemez. Sana bu saatten sonra Tanrın bile yardım edemez. Çünkü buradaki kurulan düzen onunda işine gelecektir. Cehennemdeki işleri biraz olsun hafifleteceğime inanıyorum. Amcam çılgınlar gibi bağırmaya başladı, "Kurtarın meni bu manyağın elinnen! Ağlını itirip! Yardım edin! Kimse yohmu!" Sessizce karşısına oturup onu izlemeye başladım. Bir süre sonra yorgun düşüp sustu. Sonra aniden "Bütün varımı yoğumu sene vererem bırah meni gedim." diye yalvarmaya başladı. Aslında bütün mal varlığına el koymayı hiç düşünmemiştim. Tek amacım onu cezalandırmaktı. Eşeğin aklına karpuzu kabuğu düşürürsen olacağı buydu sevgili amcacığım. O cümlesinden sonra bu oyunun daha eğlenceli bir hal alacağını anlamıştım. Seni bırakmam için bana yardımcı olman gerekir dedim. Ne olursa yaparım yalvarırım yeter ki beni bırak diye yalvarmaya devam etti. Öncelikle onu kimseyle görüştürmeden bütün mal varlığını bir şekilde ele geçirmem gerekiyordu. Bunu yapabilmek için biraz ağzından laf almam lazımdı. Neden babamı öldürdün diye bir soru yönelttim kendisine. Biraz afallasa da anlatmaya başladı. İşleri büyütmek için uyuşturucu işine gireceklerini ve buna da onun izin verme-

diğini söyledi. Yasal işlere kendisinin, kumarhanelere Köksal'ın ve yeni kurdukları uyuşturucu işine Cemil'in baktığını söyledi. Aynı zamanda hukuki açıdan kendisine yardımcı olan savcıdan bahsetti. Başlarda tehditle iş yapsalar da zamanla ahbap olup rüşvetle işlerini yürütmeye başlamışlar. Babamın zamanındada arkasından çevirdiği dolaplar varmış ama hiçbirini açık bir şekilde anlatmadı. Mali işlerine yani yasal işlerin ve diğer bütün hepsinin defterini de Zafer diye bir mali müşavir tutuyormuş. Yani kısacası amcamın elindekileri almanın tek yolu Zafer denen adama ulaşmaktı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Fakat amcamın kapatıp gömdüğüm telefonunu son kez kullanabilirdim. Her şeyi ayrıntısıyla olmasa da en azından başındakileri ve isimlerini biliyordum artık. Ne kadar doğru ne kadar yanlış olduğunu anlamanın tek yolu ise bu adamlara ulaşmaktı. Konuşma bitiminde yalvararak en azından kendisini tuvalet için oradan çıkarmamı istedi. Elbette kabul etmedim. Tüyü bitmemiş yetim hakkı için bu adam yaşayacaktı. Bilakis işlediği günahların bedelini ödeyecekti. Bütün günahların cezası Tanrıya kalmamalıydı. Bazılarının adaleti dünyada sağlanmalıydı.

Adalet kavramını yitirmiş bir toplumda herkes adildir kendince. Adalet denilen şeyi kendi dudakları arasından çıkan kelimeler sanan insanlardan oluşan bir toplum ise yok olmaya mahkûmdur. Tanrıyı bırakıp bir insana tapmak kölelikten başka bir şey değildir. Bu yüzden zekiler çoban olurken, aptallar koyun olmakla suçlanır. Hukuk çobanın keyfi, adalet ise değneği olur. Sürüden olana ayrı, sürüden olmayana ayrı işleyen bir sistemin olduğu dünyada ise ölüm büyük bir nimettir. O yüzden bana göre adalet sistemi ne parayla, ne hapishane ile ne dayakla ne de idamla sağlanmamalıdır. En güzel adalet öldürmeden yaşatarak

acı çektirerek sağlanmalıdır. Yani işkence diye tabir ettikleri şey aslında yerinde kullanıldığında adı adalet olmalıdır. Bu yöntemle verilecek cezaların geneli işlenen suça uyarlanmalı ve hepsi mubah sayılmalıdır. Adalet sağlanırken çıkan bütün çığlıklar kayıt altına alınmalı ve tüm insanlığa ibret olması için herkese dinletilmelidir. Yüz ifadeleri görüntülenmeli ve tüm insanlara gösterilmelidir. İnsanoğlu bazı şeylerin farkına varmalı. Bazılarına dünyada cehennemi yaşattıktan sonra bu yaptıklarıyla cennete gidemeyeceklerini öğrenmeli mesela. Tanrının cehenneminde yaşayacağı azabın tadına hafiften bu dünyada bakmalı."

"*Şimdi sen diyorsun ki, günahlarının cezasının bir kısmını ölmeden önce ben dünyada vereceğim. Peki, cezalarının bittiğini nasıl anlayacaksın*?"

"Aslında çok basit, itirafları bittiğinde, itiraflarının bitmesine ömürleri yettiğinde... Bir günah çıkarma merasimi gibi düşün. Günahı işleyecekler sonra kiliseye gidip papaza itiraf edip tanrıdan af dileyecekler. En sonunda itiraf ettikleri ve pişman oldukları için Tanrının kendilerini affettiğini düşünecekler. Tanrı affedecek mi bilmem ama burada ben affetmeyeceğim.

Amcamı incelemeye başladığımdan beri plan kurmaya aralıksız devam ediyordum. Enerjisi ilk günlerdeki gibi değildi. Zamanla ses tonu zayıflamaya başladı, tıpkı vücudu ve karakteri gibi. O sert, kaba adam gitmiş yerine sessiz sakin bir adam gelmişti. Artık tuvaletini gelişi güzel ayakta yapıyor ve zamanla buna alışıyordu. Eğilemediği için vücudunun üst kısmı alt kısma göre daha temizdi. Fakat ellerini sağa sola sarkıttığı için onlarda pisliğine bulaşmıştı. Ayakları ve bacak kısımları kendi pisliğiyle kaplanmıştı. Zamanla her şeye alışıyordu. Ve zamanla pislik arttıkça doğal olarak kokuda artmaya başlamıştı. Ne kadar en-

gellemeye çalışsam da tünelden gelen koku istemsiz olarak evin balkonundan hissedilebiliyordu. Bu yüzden tüneli kapatmam gerektiğine karar verdim. Kapatmak kazmaktan daha kolay oldu elbette ve daha kısa sürdü. Onca zahmetle kazdığım yeri kolayca kapatmakta ayrı bir zulüm gibi geldi bana. Tünel girişini eski haline getirmek, yani hiç kapı açılmamış gibi göstermek biraz zaman aldı. Kulübenin penceresindeki demirlere açtığım deliklerin sayısını artırıp delikleri biraz büyüttüm. Kokunun dışarıya çıkmasında bir mani yoktu nasılsa. Amcam için biraz sorun yaratacağını düşünsem de, domuzların yaşam alanı pisliklerinin içiydi. Benim düşüncemin aksine mutlu bile olabilirdi. Daha fazla pislemesi için daha fazla besliyordum ve zamanla kendi pisliğinde çürüyecekti. Öncesinde kafesin demir aralarında ellerini çıkarıp hareket ettirmek için kollarında yaralar oluşacaktı. Ardından bu yaralar pisliğinin bulaşması sonucu iltihap kapacaktı. Sonrasında ayaklarına bulaşan pislik yüzünden eti yavaşça çürüyecekti. Tabi öncesinde yorgunluktan bitap düşüp ölmezse... Uykusuzluğun kendisini zorlayacağını düşünmüştüm fakat o bir yolunu bulup azda olsa günlük uykusunu almayı başarıyordu. Sanırım ayaklarını dinlendirmenin yolunu da bulmuştu çünkü eskisi kadar sızlanmıyordu. Lakin içerideki koku ve üzerine bulaşan pisliğe hiçbir çözüm bulamazdı. Bende artık yanına giderken aldığım özel tulum ve maskeyle gidiyordum. Tüneli kapattığım içinde içeriye özellikle akşamları kulübe kapısından giriyor kapı ve pencereleri havalansın diye açık bırakıyordum. Gözlerindeki korku ilk zamanlar artarken şimdi azalmaya başlamıştı. O tanıdığım adam gün geçtikçe değişiyordu. Sözlerinde hep pişmanlık olsa da onun gözlerinde pişmanlık belirtisi dahi görmedim. Bu yüzden canlı canlı yavaş bir şekilde çürürken onu takip etmek itiraf etmeliyim

ki beni hiç üzmemişti. Aksine çürümesi için daha çok et parçası olmasını dilerdim. Cenneti elde etmek için geçtiğin yollar kolay olmamalıydı.

Şimdi sıra, Fikret Argun'un bütün mallarına çökme zamanıydı. Kendisi ne kadar varlık içinde olursa olsun, ne kadar kötü durumda olursa olsun. Ki bundan daha kötü durumu olabileceğini sanmıyorum, parasına, malına dokununca ölmekten beter bir hale gelirdi. Cimriydi. Paramı alma canımı al derdi. Gerçi şimdilerde bonkör numarası yapıyor olsa da parasına el koyduğumu duyduğunda çılgına dönecektir. Parasına el koyma tabiri biraz gasp etmek gibi görünse de bütün mal varlığına çökecektim. Bildiğin çökecektim ama herkes miras olarak bilecekti. Ne de olsa tahtta benimde hakkım vardı. Taht derken ülkenin tahtında değil o zaten yaklaşık yirmi yıldır işgal altında. Benimki gariban işi mafya tahtı işte… Sonuç olarak bu gariban işi tahtları besleyende ülkenin baş tahtında oturandı. Nereye otururbut otur oturacağın yer götünün üstüdür derler ya, o götünün üstünde oturamayacak hale gelse de taht sevdasından vazgeçmedi. Otursun canım, kimsenin bir şey dediği yok. Fakat o tahtında otururken milletin götünden kan almayı bıraksın da millet hiç olmasa götünün üzerine otursun. Garibanın karnı doysun. İşte bu minnak tahtlardan birini ele geçirirsem ki şuan onu yapmak üzere plan yapıyorum. Bir şehre umut olacağım. Tabii şehre, garibana umut olurken, kendini sultan sananlara da gazap olup yağacağım. Amcamın karşısında bu cümleleri kurduğum zaman sessizce dinliyordu. Bir yandan da, boklu elleriyle sandviçini yemeye çalışıyordu. Bu konuda bana yardım edeceksin dediğimde sinsice gülümsedi. Şaka yaptığımı sanıyordu fakat seve seve yardım edeceğinden emindim. Çünkü elimde büyük bir koz vardı. Bunu yalnızca o

“Bu, henüz genç yaşına rağmen birçok şeyi riske atarak, çıktığı karanlık yolda yürümekte ısrar eden bir delikanlının hikâyesidir. Arslan büyük kayıplarının kendisine açtığı kapılardan geçerek ve değerlendirdiği fırsatlar sayesinde başarı merdivenlerini tırmanarak hedefine ulaşmaya çalışmaktadır. Her ne kadar bu basamakların bir ucunda yeraltı dünyası olsa da, o bu uğurda savaşmaya devam etmekte kararlıdır.

“Ben Arslan Argun, küçük bir şehrin büyük imparatorluğunun tek varisi. Kaybolmaya yüz tutmuş adaletin yeni mimarı... Kötülerin korkulu rüyası, mazlumların kahramanı... Kötü bir devrin iyi kalan son neferi!”

Adalet hiçbir devirde, hiçbir zaman diliminde bu kadar keskin olmamıştı...”

9 786256 130289